

สารนิพนธ์

เรื่อง การวิเคราะห์ห้องค์ประกอบ การละคร กรณีการศึกษา
ละครชุดเรื่อง บัณฑิตหน้าใส หัวใจว่าวุ่น (Sungkyunkwan Scandal) (2553)

โดย

นางสาวชนมณีภา กิมาวะหา

รหัสนักศึกษา 05610970

สารนิพนธ์นี้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรปริญญาอักษรศาสตร์บัณฑิต

สาขาวิชาเอเชียศึกษา คณะอักษรศาสตร์ มหาวิทยาลัยศิลปากร

ปีการศึกษา 2564

ลิขสิทธิ์ของคณะอักษรศาสตร์ มหาวิทยาลัยศิลปากร

ชื่อสารนิพนธ์	การวิเคราะห์องค์ประกอบ การละคร กรณีการศึกษา ละครชุดเรื่อง บัณฑิตหน้าใส หัวใจว้าวุ่น (Sungkyunkwan Scandal) (2553)
ผู้เขียน	นางสาวชนมณีภา กิมาวะหา
อาจารย์ที่ปรึกษาสารนิพนธ์	ผู้ช่วยศาสตราจารย์มูจรินทร์ อธิธิพงษ์
สาขาวิชา	เอเชียศึกษา คณะอักษรศาสตร์ มหาวิทยาลัยศิลปากร วิทยาเขตพระราชวังสนามจันทร์
ปีการศึกษา	2564

บทคัดย่อ

สารนิพนธ์ การวิเคราะห์องค์ประกอบ การละคร กรณีศึกษาละครชุดเรื่อง บัณฑิตหน้าใส หัวใจว้าวุ่น (Sungkyunkwan Scandal) (2553) มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาและวิเคราะห์องค์ประกอบของละครชุดในละครชุดเรื่อง บัณฑิตหน้าใส หัวใจว้าวุ่น (Sungkyunkwan Scandal) (2553) วิธีการศึกษาโดยวิเคราะห์องค์ประกอบในละครชุดผ่านหลักการการละครของอริสโตเติล 6 ประการเพื่อวิเคราะห์เนื้อหาของละครชุด

ผลการวิจัยพบว่าละครชุดเรื่อง บัณฑิตหน้าใส หัวใจว้าวุ่น (Sungkyunkwan Scandal) (2553) มีผ่านองค์ประกอบของภาพยนตร์ ได้แก่ โครงสร้าง ตัวละคร ความคิด ภาษาที่ใช้ เพลง และภาพ คือต้องการสื่อให้เห็นประเด็นปัญหาที่เกิดขึ้น ในด้านของระบบชนชั้นความเหลื่อมล้ำระหว่างคนชนชั้นสูงและชนชั้นล่างที่ชนชั้นล่างถูกกดขี่จากชนชั้นสูง สังคมชายเป็นใหญ่ที่แฝงอยู่ในทุกสังคม

กิตติกรรมประกาศ

สารนิพนธ์เรื่อง การวิเคราะห์องค์ประกอบ การละคร กรณีการศึกษาละครชุดเรื่อง บัณฑิตหน้าใส หัวใจว้าวุ่น (Sungkyunkwan Scandal) (2553) เป็นส่วนหนึ่งของรายวิชา 450 112 การศึกษาเอกเทศ (Independent Study)

สารนิพนธ์ ชิ้นนี้สามารถสำเร็จได้ด้วยดี เนื่องจากได้รับการกรุณาอย่างสูงจาก ผู้ช่วยศาสตราจารย์ มุจรินทร์ อธิพิงษ์ อาจารย์ที่ปรึกษางานวิจัย ที่กรุณาให้คำแนะนำและให้คำปรึกษา ตลอดจนการปรับปรุงแก้ไข ข้อบกพร่องต่าง ๆ ด้วยความเอาใจใส่อย่างดียิ่งจนทำให้งานวิจัยในครั้งนี้เสร็จสมบูรณ์ ข้าพเจ้าขอขอบพระคุณ อาจารย์อย่างสูงไว้ ณ ที่นี้ และขอขอบคุณครอบครัว และเพื่อน ๆ ที่คอยให้ความช่วยเหลือ ให้คำแนะนำ ตลอดจนให้กำลังใจซึ่งเป็นแรงผลักดันให้การศึกษาวิจัยในครั้งนี้สำเร็จลุล่วงไปได้ด้วยดี

ผู้วิจัยหวังว่า งานวิจัยฉบับนี้จะเป็นประโยชน์แก่ผู้ที่สนใจ

หากมีข้อบกพร่องหรือข้อผิดพลาดประการใด ข้าพเจ้าก็ขออภัยไว้ ณ ที่นี้

ชนมณีภา กิมาวะหา

สารบัญ		
เรื่อง		หน้า
บทคัดย่อ		ก
กิตติกรรมประกาศ		ข
สารบัญ		ค
สารบัญตาราง		
บทที่ 1 บทนำ		1
1.1 ที่มาและความสำคัญของปัญหา		1
1.2 คำถามวิจัย.		2
1.3 วัตถุประสงค์		2
1.4 ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ		2
1.5 กรอบการศึกษาและการวิเคราะห์		2
1.6 ขั้นตอนการดำเนินงาน		2
บทที่ 2 แนวคิด ทฤษฎี และงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง		3
2.1 ทฤษฎีที่เกี่ยวกับประวัติของละครและองค์ประกอบของการละคร		3
2.2 ทฤษฎีที่เกี่ยวกับประเภทของการละครและแนวทางการนำเสนอ		10
2.3 ลัทธิขงจื้อที่มีอิทธิพลต่อสังคมเกาหลีใต้		19
บทที่ 3 ละครชุดเรื่อง บัณฑิตหน้าใส หัวใจว้าวุ่น (Sungkyunkwan Scandal)		22
3.1 ข้อมูลทั่วไป		22
3.2 เรื่องย่อ		23
3.3 ตัวละคร		23
3.4 รางวัลที่ได้รับและเสนอชื่อเข้าชิง		24
3.5 ความนิยม		25
บทที่ 4 วิเคราะห์ภาพยนตร์		27
ตอนที่ 1		27

สารบัญ (ต่อ)

เรื่อง	หน้า
ตอนที่ 2	29
ตอนที่ 3	31
ตอนที่ 4	33
ตอนที่ 5	34
ตอนที่ 6	36
ตอนที่ 7	37
ตอนที่ 8	39
ตอนที่ 9	40
ตอนที่ 10	42
ตอนที่ 11	43
ตอนที่ 12	45
ตอนที่ 13	46
ตอนที่ 14	48
ตอนที่ 15	49
ตอนที่ 16	51
ตอนที่ 17	52
ตอนที่ 18	53
ตอนที่ 19	54
ตอนที่ 20	56
บทที่ 5 สรุปผลการวิจัย	58
โครงเรื่อง	58
ตัวละคร	60
ความคิด	61
ภาษา	61
เสียง	61
ภาพ	61

บรรณานุกรม

62

สารบัญตาราง

ตาราง

ที่

ตารางที่ 1 ตารางความนิยม

25

บทที่ 1

บทนำ

ที่มาและความสำคัญ

การแสดงละครมีมานานพร้อมกับการกำเนิดของมนุษยชาติ หรือกล่าวได้อีกอย่างหนึ่งว่าละครเกิดขึ้นพร้อมๆ กับการที่มนุษย์ได้เริ่มพูดจากรู้เรื่อง ละครเกิดขึ้นเมื่อมีกล่าวถึง “การกระทำ” ของใครคนหนึ่ง แม้จะเก่าแก่โบราณเพียงใดก็ตาม แต่มีค่าควรแก่การเล่าสู่กันฟังอีกครั้งหนึ่งหรือหลายครั้ง ฉะนั้น ละคร จึงต้องเป็นเรื่องราวที่มีเหตุการณ์อันสมควรแก่การกล่าวถึงและแสดงออกถึงธรรมชาติของมนุษย์ที่มีต่อสภาพแวดล้อมและความคิดเห็นของมนุษย์ (กาญจนา แก้วเทพ,2543)

ละครมีพัฒนาการที่เปลี่ยนไปตลอดเวลาแสดงให้เห็นถึงธรรมชาติของละครโทรทัศน์ที่จะต้องปรับเปลี่ยนอยู่ตลอดเวลาตามโครงสร้างทางความรู้สึก (structure of feeling) ของสังคมแต่ละช่วง ในอดีตนั้นละครโทรทัศน์เคยถูกมองว่าเป็นวัฒนธรรมระดับต่ำ แต่ในปัจจุบันนี้กลุ่มผู้ดูละครโทรทัศน์ได้แผ่ขยายออกไปครอบคลุมถึงกลุ่มนักวิชาการระดับสูงต่างๆ แม้แต่ในกลุ่มคนที่มีการศึกษาในระดับมหาวิทยาลัยที่เรียกตนเองว่ากลุ่มปัญญาชน (ปอนมิวนิค ,2548)

ในปัจจุบันโลกยุคโลกาภิวัตน์ที่เป็นสังคมแห่งสื่อสารมวลชนและการเรียนรู้ผ่านสื่อทางช่องทางต่างๆ เช่น หนังสือ นิตยสารและหนังสือพิมพ์ วิทยุ โทรทัศน์และภาพยนตร์ เทปและวีดีโอ รูปแบบต่างๆของสื่อสารมวลชนเหล่านี้เข้ามามีบทบาทในชีวิตคนเราช่วยหล่อหลอมการรับรู้โลกของเราที่เรียกว่า “การเรียนรู้แบบมวลชน” (Mass learning) (จุฑาพรรธ (จามจุรี) ผดุงชีวิต,2551)

สื่อบันเทิงที่เข้ามามีบทบาทกับชีวิตประจำวันของเราอย่างมากคือละครโทรทัศน์หรือละครชุด ความหมายของละครโทรทัศน์ หมายถึงละครสั้นที่แสดงทาง โทรทัศน์มีเวลาจำกัด ประมาณครึ่งชั่วโมงและมีการเดินเรื่องคล้ายกับภาพยนตร์ มีการตัดฉาก เปลี่ยนไปมาให้ความน่าสนใจ และใช้เทคนิคทางแสง เสียง มุกกล้อ้ง เข้าประกอบ โดยไม่มุ่งใน บทสนทนาอย่างเดียวแบบละครธรรมดา แต่เน้นในการเดินเรื่องของเนื้อหาให้มีความเร็วและกระชับ ผู้ชมสามารถเข้าใจเนื้อหาที่ต้องการสื่อได้โดยโครงเรื่องไม่ได้มาจากเรื่องจริงเสมอ บางเรื่อง มีการประพันธ์ขึ้นมาใหม่แต่ต้องสามารถทำให้ผู้ชมเกิดความประทับใจหรือเกิดอารมณ์สะเทือนใจ (วิม อิทธิกุล,2531)

ละครชุดเรื่อง บัณฑิตหน้าใส หัวใจว้าวุ่น (Sungkyunkwan Scandal)(2553) เรื่องละครชุดของประเทศเกาหลีใต้ เป็นละครแนวอิงประวัติศาสตร์ โดยละครชุดเรื่องนี้เป็นเรื่องราวที่เกิดขึ้นในยุคสมัยโชซอน โดยมีมหาวิทยาลัย ซองยุนกวานซึ่งเป็นมหาลัยชื่อดังแหล่งอบรมบัณฑิตที่จะสำเร็จการศึกษาและออกมาเป็นขุนนางรับ

ใช้บ้านเมืองและประชาชน ของขุนกวาน ได้จัดการสอบแข่งขันเพื่อคัดเลือกนักศึกษาเข้าเรียนในมหาวิทยาลัย คิมยุนฮี หญิงสาวผู้ตกยาก เธอเป็นคนเก่ง และเฉลียวฉลาด แต่ด้วยความจำเป็น เธอต้องปลอมเป็นผู้ชายเพื่อรับจ้างสอบ เพื่อหาเงินเลี้ยงแม่และน้องชาย และในที่สุด คิมยุนฮี ก็ต้องปลอมเป็นชาย เพื่อเข้าเรียนที่มหาวิทยาลัยของคยุนกวาน เป็นจุดเริ่มต้นเหตุการณ์ความวุ่นวายภายในละครชุด ทัศนศึกษาละครชุดเรื่อง บัณฑิตหน้าใส หัวใจว้าวุ่น (Sungkyunkwan Scandal)(2553) ซึ่งละครชุดเรื่องนี้มีองค์ประกอบต่างๆ ที่ทำให้เห็นถึงความสัมพันธ์อย่างชัดเจนประกอบกับองค์ความรู้ในการแยกองค์ประกอบของละคร และความเข้าใจ ที่สะท้อนออกมา

วัตถุประสงค์ของการศึกษา

1. เพื่อศึกษาองค์ประกอบของละคร ตามแนวทางของ ARISTOTLE ในละครชุดเรื่อง บัณฑิตหน้าใส หัวใจว้าวุ่น (Sungkyunkwan Scandal) (2553)

ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

1. ให้เห็นถึงความสัมพันธ์ขององค์ประกอบต่างๆ และองค์ความรู้ในการแยกองค์ประกอบของละครชุด บัณฑิตหน้าใสหัวใจว้าวุ่น (Sungkyunkwan Scandal) (2553)

กรอบการศึกษาและการวิเคราะห์

การศึกษาวิจัยเรื่องการวิเคราะห์องค์ประกอบการละคร : ทัศนศึกษาละครชุดเรื่อง บัณฑิตหน้าใสหัวใจว้าวุ่น (Sungkyunkwan Scandal) โดยที่มุ่งที่จะทำการศึกษาและวิเคราะห์องค์ประกอบของการละคร

บทที่ 2

แนวคิด ทฤษฎี และงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

ในการศึกษาวิจัย เรื่อง บัณฑิตหน้าใสหัวใจว้าวุ่น (Sungkyunkwan Scandal) มีแนวคิด ทฤษฎี และผลงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง ซึ่งสามารถนำมาใช้เป็นกรอบทางความคิด เพื่อการศึกษาที่บรรลุวัตถุประสงค์ของการศึกษาวิจัยดังต่อไปนี้

1. ทฤษฎีที่เกี่ยวกับประวัติของละครและองค์ประกอบของการละคร

1.1 ประวัติของละคร

1.2 องค์ประกอบของละคร

2. ทฤษฎีที่เกี่ยวกับประเภทของการละครและแนวทางการนำเสนอ

2.1 ประเภทของละคร

2.2 แนวทางการนำเสนอและวิธีการเล่าเรื่อง

2.3 การสื่อสารเชิงอวัจนภาษา

3. ลัทธิขงจื้อที่มีอิทธิพลต่อสังคมเกาหลีใต้

1. ทฤษฎีที่เกี่ยวกับประวัติของละครและองค์ประกอบของการละคร

ราชบัณฑิตยสถาน พจนานุกรม (2525) คำว่าละคร (Drama) ตามพจนานุกรมฉบับบัณฑิตยสถาน หมายถึง การมหรสพอย่างหนึ่ง เล่นเป็นเรื่องราวต่างๆ

วิมลศรี อุปรมัย (2526) ได้กล่าวไว้ในหนังสือ นาฏกรรมและการละครว่า ความหมายเฉพาะหลักวิชา หมายถึง การแสดงที่ต้องมีเนื้อเรื่องเป็นสำคัญ กล่าวโดยสรุปว่าละครหมายถึงการแสดงตามจินตนาการที่เป็นเรื่องราวต่างๆ เพื่อให้เกิดความบันเทิงซึ่งเรื่องราวจะเกี่ยวข้องกับพฤติกรรมของมนุษย์ที่มีต่อสภาพแวดล้อมของสังคม การละครจึงเป็นเครื่องมือที่เป็นศิลปะอย่างหนึ่ง ทำให้เราเข้าใจถึงชีวิตจิตใจของมนุษย์ทั้งของตนเองและผู้อื่น ศิลปะการละคร คือ การค้นหาความจริง หลักปรัชญาของชีวิตที่ได้จากแสดงออกของมนุษย์ทุกยุคทุกสมัย ศิลปะการแสดงจึงมีความสำคัญในการดำรงชีวิตของมนุษย์และมีบทบาทสำคัญในการเรียนรู้ ละครเปรียบเสมือน

เครื่องมือที่ช่วยในการกระตุ้นให้เกิดกิจกรรมหลายๆอย่าง ละครช่วยบรรเทาและช่วยพัฒนาทั้งทางร่างกายและทางสมอง ให้เกิดการคิดวิเคราะห์และแก้ไขปัญหาต่างๆ รู้จักการเรียนรู้ที่จะสังเกต เลียบแบบ ลอกตาม และการเคลื่อนไหวให้ตรงตามที่ตั้งไว้ และทั้งหมดนี้ขึ้นอยู่กับความสนใจใฝ่รู้และการฝึกฝนในตัวของแต่ละคน ละครจะเข้าถึงตัวตนได้ คนคนนั้นต้องเปิดใจกว้างและยอมรับมัน

กาญจนา แก้วเทพ (2553) เขียน “แนวพินิจใหม่ในสื่อสารศึกษา : เรื่องเล่า การเล่าเรื่องและ ศาสตร์แห่ง การเล่าเรื่อง” ได้กล่าวถึงทฤษฎีการเล่าเรื่องไว้ดังนี้ การเล่าเรื่อง (Narration) เป็นการให้ข้อมูลแบบหนึ่ง คือการใช้ เรื่องราวมาร้อยเรียงกัน เพื่อ สื่อสารข้อมูลหนึ่งๆออกมาซึ่งแตกต่างจากวิธีการให้ข้อมูลแบบไม่เล่าเรื่องตรงที่การให้ ข้อมูลแบบไม่ เล่าเรื่อง ผู้ให้ข้อมูลสามารถเล่าเป็นข้อเท็จจริง คำจำกัดความ ความหมาย คำแปลได้เลย ไม่ จำเป็นต้องร้อยเรียงเป็นเรื่องราว เช่น “คำนิยามของคำว่า “อารมณ” หมายถึงสภาวะหรือกระบวนการทางจิตที่ ทำหน้าที่หลายๆ อย่างเพื่อการจัดการให้บรรลุเป้าหมาย หากสามารถท าได้บรรลุเป้าหมายก็จะเป็นอารมณในทางบวก และ หากไม่สามารถบรรลุเป้า าก็จะเป็นอารมณในทางลบ แก่นหลักของอารมณก็คือการกระตุ้นความพร้อมที่จะ มีปฏิบัติการหรือลงมือกระทำการในแบบใดแบบหนึ่ง”

นพมาส ศิริกายะ กล่าวในหนังสือ ดูหนังดูละคร เรื่อง ตามแนวทางของ Aristotle ได้กล่าวว่า ละครคือการเลียนแบบการกระทำอย่างหนึ่ง การเลียนแบบ หมายความว่าสิ่งที่ผู้ชมเห็นจะไม่มีวันเป็นของจริงไปได้เลย บางสิ่งบางอย่างจะต้องถูกเปลี่ยนแปลงไป และการเปลี่ยนนี้เองที่แยกละครออกจากชีวิตจริง และองค์ประกอบของบทละครที่ Aristotle ได้กล่าวถึงในหนังสือเรื่อง Poetics ซึ่งเป็นหนังสือที่เกี่ยวกับทฤษฎีของการละครเล่มแรกของโลก ได้จำแนกองค์ประกอบของการละครได้ดังนี้

1. โครงเรื่อง (Plot)

การลำดับเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นในละครอย่างมีเหตุผลและมีจุดหมายปลายทาง การวางโครงเรื่องคือ การกำหนดเส้นทางของตัวละคร ทำให้ผู้ชมสามารถเข้าใจว่า มีใครทำอะไร ด้วยจุดมุ่งหมายอย่างไร ภายใต้สภาพแวดล้อมเช่นไร พบอุปสรรคอย่างไร แก้ไขเปลี่ยนแปลงหรือตัดสินใจอย่างไร และผลคืออะไร โครงเรื่องที่ดี ต้องมีความสมบูรณ์ในตัวมันเอง มีความยาวเหมาะสม มีตอนต้น ตอนกลาง และตอนจบ ทุกเหตุการณ์สัมพันธ์กันอย่างมีเหตุผล ฉะนั้นในบทละครที่มีการวางโครงเรื่องอย่างรัดกุม จะตัดฉากหนึ่งฉากใดทิ้งไม่ได้

2. ตัวละคร และการวางลักษณะนิสัยตัวละคร (Character and Characterization)

การวางลักษณะนิสัยตัวละคร คือ การกำหนดให้ตัวละครมีลักษณะนิสัยอย่างไรตามความเหมาะสมของเรื่อง ส่วนพัฒนาการนิสัยตัวละคร คือ การที่นิสัยใจคอของตัวละครมีพัฒนาการหรือเปลี่ยนแปลงไปเนื่องจากประสบการณ์หรือเหตุการณ์ที่มากระทบวิถีของตน

3. ความคิด (Thought)

ความคิด ที่อยู่ในบทละครนั้น คือข้อเสนอที่ผู้เขียนพิสูจน์ว่าเป็นจริงจากเรื่องราวและเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นในละคร ความคิดที่อยู่เบื้องหลังเรื่องราวในละคร คือ จุดมุ่งหมายหรือความหมาย ของบทละครเรื่องนั้น

4. การใช้ภาษา (Diction)

การใช้ภาษา หมายถึง ศิลปะการถ่ายทอดเรื่องราวและความคิดของผู้ประพันธ์ออกมาทางคำพูดของตัวละคร หรือบทเจรจา ซึ่งอาจเป็นร้อยแก้ว ร้อยกรอง ตามความเหมาะสมของลักษณะของบทละคร และเหตุการณ์ในแต่ละตอนของบทละครเรื่องนั้นๆ

5. เพลง (Song)

คือศิลปะของการถ่ายทอดเรื่องราวและความคิดของผู้ประพันธ์ออกมาทางบทเพลงให้ตัวละครขับร้อง เป็นผลทำให้เกิดบรรยากาศ อารมณ์ และปฏิกิริยาโต้ตอบจากคนดู บทเพลงที่ดีต้องเป็นส่วนหนึ่งของบทละคร เช่นเดียวกับบทเจรจา โดยไม่กระทบกระเทือนคุณค่าของละครเรื่องนั้นๆ

6. ภาพ (Spectacle)

บทละครที่ตีพิมพ์เต็มไปด้วยจุดต่าง ๆ ที่นักแสดง ผู้กำกับการแสดง ผู้ออกแบบและสร้างสรรค์ทางด้านต่าง ๆ สามารถนำมาตีความหมายและแสดงออกในแง่ของ "ภาพ" บนเวทีอย่างมีศิลปะชวนให้ติดตาม ฉะนั้น ผู้เขียนบทที่เข้าใจองค์ประกอบที่สำคัญของบทละคร คือ "ภาพ" นี้ จะเป็นผู้ที่สามารถมองเห็นบทบาทของตัวละครบนเวทีทั้งเวลาพูดและไม่พูด

นพมาศ แวหวงส์ กล่าวไว้ในหนังสือ ปรัชญาศิลปะการละคร เรื่องบทละครเป็นรูปแบบเฉพาะตัวที่แตกต่างจากงานเขียนชนิดอื่น ความแตกต่างที่สำคัญไม่ใช่ความสั้นยาว ศิลปะการประพันธ์หรือฉันทลักษณ์ แต่อยู่ที่วัตถุประสงค์ในการเขียน บทละครไม่ได้เขียนขึ้นสำหรับใช้อ่าน แต่เขียนขึ้นเพื่อใช้สำหรับนำไปจัดแสดงเป็นละคร เพื่อให้ศิลปินด้านละครนำไปถ่ายทอดในรูปแบบของการแสดงละครบนเวทีเพื่อผู้ชมโดยสรุปองค์ประกอบหลักๆ ของบทละคร มีหกส่วน ประกอบด้วย โครงเรื่อง ตัวละคร ความคิด ภาษา ภาพ และเสียง จะเห็นได้ว่าการ

ปรับเปลี่ยนจากด้าน เพลง เป็น เสียง เพื่อให้เกิดความชัดเจนยิ่งขึ้น เราจะได้นำเอา องค์ประกอบเหล่านี้ในฐานะเครื่องมือที่จะช่วยในการนำบทละครมาแยกแยะเพื่อประโยชน์ในการวิเคราะห์ โครงสร้างของละคร เพื่อความเข้าใจที่ลึกซึ้งยิ่งขึ้น และเพื่อการประเมินคุณค่าของบทละครแต่ละเรื่อง

1. โครงเรื่อง (Plot) โครงเรื่องโดยทั่วไปมีส่วนประกอบต่างๆ ดังต่อไปนี้

1.1 การกระทำในละคร (Dramatic action) เป็นลักษณะสำคัญของละครจะเสนอเรื่องราวออกมาในรูปแบบของการกระทำ ไม่ใช่การบรรยายหรือเล่าเรื่องที่เกิดขึ้นไปแล้ว ในแง่นี้แล้วละครแต่ละเรื่องจะมีความเป็นปัจจุบันเสมอ ไม่ว่าจะเป็นเรื่องเกี่ยวกับตำนานหรือประวัติศาสตร์ ละครจะพาย้อนกลับไปยังปัจจุบันกาลของตัวละคร ละครจะแสดงให้เห็นว่าใคร ทำอะไร กับใคร ตัวละครด้วยกันต้องมีการบอกความต้องการของการคุย หรือเกิดความขัดแย้ง ความขัดแย้งในละครมีความขัดแย้งทั้งภายในและภายนอก ความขัดแย้งภายในหมายถึงความขัดแย้งที่อยู่ภายในของตัวละครเอง ความขัดแย้งภายนอกอาจมาจากทาง ของตัวละครหลักกับตัวละครฝ่ายตรงข้าม ขัดแย้งระหว่างตัวละครกับสังคม หรือตัวละครกับโชคชะตา นำไปสู่ความต้องการหลักของตัวละคร

1.2 การปูพื้น (Exposition) เป็นการเปิดฉากของละคร ผู้ชมจะยังไม่รู้ว่าละครเรื่องนี้เกี่ยวกับอะไร ตัวละครเป็นใครบ้าง มีความสัมพันธ์ต่อกันอย่างไร อยู่ในสภาพแวดล้อมแบบไหน มีความคิดความอ่านอย่างไร มีความต้องการอะไร มีเหตุการณ์อะไรเกิดขึ้นก่อนหน้านั้น ฯลฯ จึงจำเป็นต้องมีการปูพื้นเพื่อให้รู้ถึงภูมิหลังและความเป็นมาของเรื่องราวและตัวละคร ก่อนจะดำเนินเรื่องไปด้านหน้า

1.3 การเตรียมเรื่อง (Foreshadowing) เป็นการวางเรื่องราวบางอย่างเอาไว้ล่วงหน้าเพื่อที่ว่าเมื่อเหตุการณ์ผันแปรไปสู่ตอนจบ ผู้ชมจะสามารถทวนระลึกถึงและเข้าใจได้ต่อจุดหักเหที่เกิดขึ้นของการตัดสินใจของตัวละครที่อาจเกิดขึ้นอย่างน่าตกใจ

1.4 จุดเริ่มเรื่อง (Point of attack) คือช่วงเวลา ณ จุดที่นักเขียนจับมาเป็นตอนเริ่มต้นของการกระทำในละครก่อนที่จะพัฒนาเรื่องต่อไปในทิศทางที่วางไว้ โดยนักเขียนจะเลือกใช้จุดเริ่มที่ช้าหรือจุดเริ่มที่เร็วก็ได้ขึ้นอยู่กับ การวางโครงเรื่องของบทละครเรื่องนั้นๆ

1.5 เหตุการณ์การตุน (Inciting incident) คือสิ่งต่างๆหรือเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นซึ่งเป็นแรงผลักดันหันเหหรือรบกวนสถานการณ์ที่เป็นมาในตอนต้นเรื่อง ทำให้ตัวละครประสบปัญหาที่จะต้องสะสางหรือแก้ไข โดยเหตุการณ์กระตุ้นมักจะนำไปสู่ปัญหาหลักของละครเรื่องนั้นๆ

1.6 ความยุ่งยาก (complication) เหตุการณ์กระตุ้นคือความยุ่งยากจุดแรกในละคร ส่วนความยุ่งยากคือแรงผลักดันแรงใหม่ที่เข้ามาสู่เรื่องและมีผลต่อทิศทางในการดำเนินเรื่อง เพื่อให้การดำเนินเนื้อเรื่องมีความเข้มข้น

และชวนให้ติดตาม โครงเรื่องจะประกอบด้วยความยุ่งยากที่ต่อเนื่องครั้งแล้วครั้งเล่า เพื่อรักษาหรือทวีความตึงเครียดขึ้นเรื่อย ๆ ทำให้ผู้ชมดูเพลิดเพลินไปกับเรื่องราวของละคร

1.7 การค้นพบ (Discovery) บทละครแสดงให้เห็นการกระทำของตัวละคร เหตุผลเบื้องหลังการกระทำ หรือเหตุจูงใจ จุดมุ่งหมายของตัวละคร ความรู้สึกและอารมณ์ที่แปรเปลี่ยนไปของตัวละคร ตลอดจนความสัมพันธ์ของตัวละคร ในระหว่างเหตุการณ์ การค้นพบของตัวละครจะมีผลให้ตัวละครตัดสินใจกระทำอย่างไรอย่างหนึ่งซึ่งทำให้เรื่องราวของละครดำเนินต่อไปหรือถึงจุดลงเอยได้

1.8 จุดสูงสุด (Climax) คือช่วงขณะที่มีความตึงเครียดขึ้นไปยังจุดสูงสุดในละคร บทละครส่วนมากจะมีการดำเนินเรื่องที่มีความตึงเครียดมากขึ้นเรื่อย ๆ จนนำไปสู่จุดสูงสุดของเรื่องหรือมักเรียกทับศัพท์ว่า ไคลแมกซ์

1.9 จุดวิกฤติ (Crisis) จุดวิกฤติและจุดสูงสุดมักถูกใช้ปะปนกันอยู่เสมอ เนื่องจากบางครั้งอาจจะไม่ได้แยกกันอยู่หรือแยกได้ยากหรือบางครั้งเกิดขึ้นพร้อมๆกัน จุดวิกฤติหมายถึงช่วงเวลาที่ต้องตัดสินใจเลือกทางเดินต่อไปข้างหน้า ซึ่งการตัดสินใจนี้มักจะมีผลให้เกิดการเปลี่ยนแปลงตามมาด้วย

1.10 การคลี่คลาย (Denouement) คือตอนลงเอยของละครต่อจากความตึงเครียดสูงสุดแล้ว เป็นผลมากจากการตัดสินใจและการกระทำขั้นสุดท้ายของตัวละคร การคลี่คลายเป็นการแก้ไขหรือสะสางปมความยุ่งยากที่ขมวดเข้าไว้ก่อนหน้า และแสดงให้เห็นผลสุดท้ายของตัวละครหลักในเรื่อง

1.11 เอกภาพ (Unity) หมายถึงความเป็นอันหนึ่งอันเดียวกันหรือลักษณะที่มีสิ่งเชื่อมโยงให้เห็นความเป็นอันหนึ่งอันเดียว บทละครทั่วไปมักแสดงถึงเอกภาพในด้านใดด้านหนึ่งซึ่งเป็นจุดเน้นหลักหรือทิศทางของตัวละคร และผสานองค์ประกอบต่างๆ เข้าไว้ด้วยกัน จึงเกิดคำเรียกว่า เอกภาพทั้งสาม ซึ่งหมายถึงเอกภาพของโครงเรื่องหรือเอกภาพของการกระทำ เอกภาพของเวลา และเอกภาพของสถานที่ ซึ่งมีผลจำกัดการสร้างสรรค์ทางศิลปะของนักเขียนบทละครอย่างมาก

2. ตัวละคร (Character) การวางตัวละครนั้นมีข้อจำกัดจากลักษณะของการเสนอเรื่องในรูปของบทละคร นวนิยายสามารถวาดตัวละครขึ้นให้เห็นชัดจากเหตุการณ์มากมายที่เกิดขึ้นในเวลาไม่จำกัดในสภาวะการณ์ หลากหลาย เราสามารถวิเคราะห์ตัวละครได้โดยพิจารณาลักษณะตัวละครในด้านต่างๆ ดังนี้

2.1 รูปลักษณ์ภายนอก ซึ่งหมายถึง รูปร่างหน้าตา เพศ อายุ ความสูงต่ำดำขาว กิริยาอาการ ฯลฯ

2.2 สถานะทางสังคม หมายถึง อาชีพ ฐานะ ความเชื่อทางศาสนา ความเกี่ยวพันในครอบครัว และสังคมแวดล้อม ฯลฯ

2.3 จิตวิทยา ซึ่งรวมถึงภูมิหลังที่มีส่วนกำหนดนิสัยใจคอ ทักษะคิด ความปรารถนาในส่วนลึก ความชอบความเกลียด ฯลฯ

2.4 คุณธรรม หมายถึงสำนึกและความรับผิดชอบต่อบาป ความยุติธรรม ความรู้สึกผิดชอบชั่วดี ฯลฯ ในบทละครเรื่องหนึ่ง อาจมีการนำเสนอตัวละครในด้านต่างๆ ไม่เท่ากัน บทละครบางเรื่องแทบไม่ได้ กล่าวถึงรูปร่างหน้าตาของตัวละครเลย แต่สนใจเฉพาะด้วยจิตวิทยาและคุณธรรม

3. ความคิด (Thought) ความคิดในบทละครนั้นกินความหมายถึงการใช้เหตุผลในเรื่อง ความหมายของ เรื่อง แก่นเรื่อง และเนื้อหาสาระที่บทละครมุ่งจะสื่อสารแก่คนดู บทละครทุกเรื่องจะต้องมีความคิดแฝงอยู่ด้วยต่อ ให้เป็นเรื่องที่ดูเหมือนจะแสดงความไร้สาระเพียงใด ไม่ว่าจะอย่างไร บทละครจะต้องมีความคิดบางอย่างแสดง ออกมาอยู่เสมอ บทละครที่ดีมักจะทำให้ผู้ชมคิดต่อไปได้ถึงความหมายที่นำไปใช้กับเรื่องอื่นๆ ในชีวิต ความคิดจึง เป็นองค์ประกอบที่สำคัญอยู่ในบทละคร

4) ภาษา (Diction) ภาษาเป็นสื่อที่แสดงให้เห็นโครงเรื่อง ตัวละครและความคิด การใช้ภาษาของบทละคร จึงเป็นสิ่งที่ควรนำมาพิจารณาด้วยในการวิเคราะห์และประเมินคุณค่าของบทละคร เนื่องจากความจำกัดในด้าน การนำเสนอ การใช้ภาษาในละครจะต้องสื่อความหมายให้ผู้ชมเข้าใจชัดเจนในทันที ผู้ชมไม่มีโอกาสหยุดคิดใคร่ครวญ ในระหว่างการดูเพราะละครจะต้องดำเนินเรื่องต่อไปเรื่อย ๆ ฉะนั้นบทสนทนาใดละครจึงมักจะมีลักษณะ กระชับ กระจ่างชัดและน่าสนใจ เข้าใจง่ายในการสื่อสาร

5) เสียง (Sound) เสียงในละครหมายถึงสิ่งที่คนดูได้ยินทั้งหมดในระหว่างการดูละคร โดยเสียงในละคร อาจแบ่งได้ เป็น 3 ประเภท

5.1 เสียงที่นักแสดงพูด ทั้งนี้โดยแยกออกจากความหมายของสิ่งที่พูด

5.2 เพลงและดนตรี ทั้งที่มีเนื้อร้องและมีแต่ทำนอง

5.3 เสียงประกอบเรื่อง เช่น เสียงฝนตกฟ้าร้อง เสียงฝนตกฟ้าร้องเสียงเครื่องยนต์ เสียงนกกร้อง เสียงนาฬิกาตี ฯลฯ

6. ภาพ (Picture) ภาพในละครหมายถึงสิ่งที่คนดูมองเห็นทั้งหมดในระหว่างการดูละคร รวมทั้ง ฉาก แสง เครื่องแต่งกาย การแต่งหน้า เครื่องประกอบ ตลอดไปจนถึงท่าทางและสิ่งที่นักแสดงทำบนเวที เช่น ตีมน้ำ สวม เสื้อ สิบบุหรี กระแอม เช็คเหงื่อ ฯลฯ

สโตส ปันธุมโกมล (2524) จากทฤษฎีการละครที่อริสโตเติล (Aristotle) ได้เขียนไว้สามารถนำมาประยุกต์ใช้ได้กับละครทุกยุคสมัยมีองค์ประกอบหลัก 6 ส่วนคือ โครงเรื่อง ตัวละคร ความคิด ภาษา เสียงและภาพ ซึ่งเพลงได้ถูกปรับเปลี่ยนเป็นเสียง เพื่อความชัดเจน เราสามารถศึกษาองค์ประกอบเหล่านี้ เพื่อวิเคราะห์โครงสร้างของละคร ถูกรวบรวมมาจากนักละครยุคหลังหลายคน ไม่ได้มาจากอริสโตเติลทั้งหมด ความหมายบางอย่างจึงอาจจะไม่เหมือนของอริสโตเติลที่ได้นิยามไว้ เนื่องจากละครปัจจุบันมีการพัฒนาและแปรเปลี่ยนจากอดีตพอสมควร

1. โครงเรื่อง (Plot) คือลักษณะของการลำดับเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นในละครอย่าง สมเหตุสมผล มีความร้อยเรียงต่อกัน สัมพันธ์กันตามกฎแห่งกรรม มีความสมบูรณ์ในตัวเอง มีความยาวพอเหมาะผู้ชาย และสามารถเข้าใจได้ว่าใครทำอะไร จุดมุ่งหมายอย่างไร ภายใต้สภาพแวดล้อมแบบไหน พบอุปสรรคอะไร ในบทละครที่มีความรัดกุม จะตัดฉากใดฉากหนึ่งไม่ได้ โครงเรื่องที่มีเหตุการณ์ไม่เป็นเหตุเป็นผลกัน คือโครงเรื่องที่บกพร่องที่สุด

2. ตัวละคร (character) คือบุคคลที่มีความเกี่ยวข้องกับเรื่องราวในการเล่าเรื่องแบ่งเป็นผู้กระทำและผู้ได้รับผลจากการกระทำ แบ่งเป็น 2 ประเภท คือ ตัวละครแบบตายตัว หมายถึง ตัวละครที่สามารถมองได้เพียงด้านเดียว ลักษณะนิสัยตามบทละครทั่วไป เช่น พระเอก นางเอก ผู้ร้าย นางร้าย ตัวละครที่เห็นได้รอบด้าน หมายถึง ตัวละครที่มีความเข้าใจยากและลึกซึ้งกว่าตัวละครแบบตายตัว คล้ายชีวิตของคนจริงๆ มองเห็นได้รอบด้าน ผู้เขียนบทจำเป็นต้องกำหนดลักษณะนิสัยของตัวละครให้เหมาะสมกับเรื่องราวที่น่าเสนอ

3. ความคิด (Thought) นิยมใช้คำว่า แก่น คือความคิดหลักในการดำเนินเรื่อง เป็นข้อเสนอของผู้เขียนที่เขียนถึงเรื่องราวและเหตุการณ์ต่างๆที่เกิดขึ้น ความคิดคือสิ่งที่อยู่เบื้องหลังเรื่องราวในละคร คือจุดมุ่งหมายของบทละครนั้นๆ

4. การใช้ภาษา (Diction) คือศิลปะการถ่ายทอดความคิดและเรื่องราวของผู้เขียนออกมาทางบทสนทนาหรือคำพูดของตัวละคร ผู้เขียนต้องเขียนให้เหมาะสมกับประเภทของบทละคร ลักษณะนิสัยของผู้พูด และเหตุการณ์แต่ละตอนต้องมีความกระชับเพียงพอ ให้ฟังแล้วเข้าใจตลอดเรื่อง จึงจะเป็นการเขียนบทเจรจาที่ดี นอกจากนั้นบทเจรจาที่ควรแสดงลักษณะนิสัย ความคิดเห็น ความคิดอ่าน ความรู้สึก และอารมณ์ของผู้พูด ต้องมีความหมายภายใต้คำพูดเพื่อนำไปสู่การแสดงออกทางการกระทำ และมีผลเกี่ยวเนื่องกับการดำเนินเรื่อง

5. เพลง (Song) คือศิลปะการถ่ายทอดความคิดและเรื่องราวของผู้เขียนออกมาทางบทเพลงที่ตัวละครขับร้อง แม้ปัจจุบันนี้บทละครหลายเรื่องอาจจะไม่มีเพลงทุกเรื่อง แต่ก็สามารถใช้เพลงเป็นลงเป็นส่วนหนึ่งของบทละครได้

และบทเพลงต้องมีความสัมพันธ์กับองค์ประกอบอื่นๆ ไม่สามารถตัดทิ้งได้ และต้องไม่กระทบต่อคุณค่าของบทละครนั้นๆ ด้วย

6 ภาพ (spectacle) เนื่องจากบทละครไม่ได้เขียนขึ้นมาเพื่ออ่านแต่เขียนเพื่อนำมาแสดงความดีเด่นของบทละคร จึงไม่ได้อยู่ที่คำพูดของตัวละครบนกระดานเพียงอย่างเดียว บทบาทของตัวละครสามารถนำมาแสดงให้เห็นทางสีหน้า ท่าทาง และจังหวะการเคลื่อนไหวที่แนบเนียนช่วยเพิ่มอรรถรสให้กับละครเรื่องนั้นๆ ได้เป็นอย่างดี บทละครดีเด่นมักมีจุดต่างๆ ที่ผู้กำกับผู้ออกแบบและนักแสดงได้สร้างสรรค์ออกมา สามารถตีความหมายและแสดงออกในแง่ของภาพ ที่ปรากฏอยู่ในสายตาผู้ชมอย่างมีศิลปะชวนติดตาม

2. ทฤษฎีที่เกี่ยวกับประเภทของการละครและแนวทางการนำเสนอ

2.1 ประเภทของละคร

สตโต ปันธุมโกมล กล่าวไว้ในหนังสือเรื่อง ศิลปะการละครเบื้องต้น ทฤษฎีของการของการละครไม่ใช่ทฤษฎีทางวิทยาศาสตร์หรือคณิตศาสตร์ที่สามารถพิสูจน์ได้อย่างไม่มีข้อสงสัย การแบ่งประเภทของละครก็เช่นกัน เป็นสิ่งที่นักทฤษฎีการละครจัดทำขึ้นเพื่อความสะดวกในการศึกษา หาใช้กฎเกณฑ์ตายตัวที่ปราศจากข้อขัดแย้งไม่การศึกษาทฤษฎีให้เข้าใจจะช่วยให้รู้ซึ่งถึงคุณค่าของศิลปะที่มีผู้สร้างสรรค์ไว้ ตลอดจนนำความรู้และประสบการณ์มาใช้เป็นแนวทางในการสร้างสรรค์สิ่งใหม่ที่ดั่งงามต่อไป ละครแบ่งออกเป็นประเภทต่างๆ ดังนี้

1) ละครประเภทโศกนาฏกรรมหรือที่เรียกว่า แทรจิดี (Tragedy)

ละครประเภทโศกนาฏกรรมหรือแทรจิดี ถือกันว่าเป็นวรรณกรรมการละครที่เก่าแก่ที่สุดและมีคุณค่าสูงสุดในเชิงศิลปะและวรรณคดี เมื่ออริสโตเติล เขียนบรรยายถึงคุณค่าของแทรจิดีไว้ในหนังสือเรื่อง โปเอติกส์ (Poetics) เขาได้เน้นถึงความสำคัญของความรู้สึกสงสาร (pity) และความกลัว (Fear) ซึ่งผู้ชมจะต้องได้รับจากการดูละครประเภทแทรจิดี และกล่าวว่าความรู้สึกเช่นนั้นจะนำผู้ชมไปสู่ ความบริสุทธิ์ทางจิตใจ หรือ การชำระล้างจิตใจจนบริสุทธิ์ (Catharsis) ซึ่งเป็นจุดหมายสำคัญของละครประเภทนี้ การชำระล้างจิตใจจนบริสุทธิ์ (Catharsis) จะเป็นไปได้ตามที่ อริสโตเติล ได้กล่าวไว้ก็ต่อเมื่อได้ดูละครที่แสดงภาพชีวิตอย่างสมเหตุสมผลจนเกิดอารมณ์ร่วม (Involvement) และคล้อยตาม ผู้ชมย่อมเกิดความสงสาร เข้าใจ และเห็นใจ ในความทรมาณของตัวละครในเรื่อง ตลอดจนนำตัวเองไปเปรียบเทียบกับตัวละคร (Identification) ทำให้เกิดเป็นความกลัวว่าจะเกิดความทรมาณเช่นเดียวกันกับตนบ้าง เมื่อเกิดความสงสารและความกลัวขึ้นเช่นนี้ ก็ย่อมใช้ปัญญาองหาสาเหตุแห่งการทรมาณนั้น และเมื่อพบก็จะเข้าใจอันเป็นแสงสว่าง (Enlightenment) ซึ่งจะนำไปสู่การรู้ผิดชอบชั่วดี และสามารถ

ตัดสินใจเลือกทางเดินของชีวิตที่ถูกต้อง การตัดสินใจนี้ย่อมนำมาซึ่ง ความบริสุทธิ์ทางจิตใจ อันเป็นผลของการดูแล ละครประเภทแทรกจิตได้กล่าวแล้ว

มัทนี รัตนิน กล่าวในหนังสือ ศิลปะการแสดงละครจนถึงละครประเภทแทรกจิตว่า เป็นเสนอเรื่องแนวจริงจังและการกระทำของมนุษย์ที่แสดงความทุกข์และการต่อสู้เพื่อความหมายในชีวิต การต่อต้านพลังที่อยู่เหนือธรรมชาติและมนุษย์ชะตากรรมหรือพรหมลิขิตที่มนุษย์หลีกเลี่ยงไม่ได้ แต่มนุษย์ซึ่งเป็นตัวเอกของเรื่อง ต้องการเอาชนะสิ่งนี้ ยอมตายหรือสู้จนตัวตายเพื่อศักดิ์ศรีของตนเองในที่สุดก็คืนกลับสู่สภาพเดิมภายใต้กฎเกณฑ์ของธรรมชาติที่มีระเบียบและยุติธรรม ดังที่ปรากฏในละครยุคเก่าก่อนคริสต์ศตวรรษที่ 18 แต่ในสมัยใหม่ ละครแนวโศกแนวใหม่จะไม่เอ่ยถึงเรื่องชะตากรรมหรือพระเจ้า แต่จะแสดงความขัดแย้งระหว่างมนุษย์กับมนุษย์หรือพลังสังคม หรือมนุษย์กับตนเอง ดังนั้น ละครประเภทแทรกจิต จึงได้รับการยกย่องว่าเป็นวรรณกรรมชั้นสูงสุดในบรรดาวรรณกรรมประเภท บทละคร เพราะนอกจากจะต้องมีความเป็นเลิศในแง่ศิลปะและวรรณคดีและยังจะต้องมีคุณค่าทางด้านปรัชญา ความคิดและจริยธรรมของมนุษย์ดังได้กล่าวมา

2. ละครประเภทตลกขบขันหรือที่เรียกว่า ฟาร์ส (Farce) และ คอเมดี้ (Comedy)

2.1 ฟาร์ส (Farce) สดใจ พันธุมโกมล (2524) กล่าวว่า ฟาร์สเป็นละครตลกชนิดโปกฮา ให้ความตลก ขบขันจากเรื่องราวเหตุการณ์ที่เหลือเชื่อตลอดจนการแสดงที่รวดเร็วและเอะอะตึงตัง ผู้วิจารณ์ที่เคร่งครัดต่อ กฎเกณฑ์ทางวรรณกรรมมักดูถูกละครประเภทนี้ว่าไร้ค่าเพราะถือว่าเป็นปราศจากภาษาที่ไพเราะ แต่แท้จริงแล้วละคร ประเภทฟาร์สที่ดี เป็นศิลปะที่มีคุณค่าทางละครไม่แพ้ประเภทอื่นๆเลย เช่น ภาพยนตร์ใบ้ของชาร์ลี แชปลินนั้น นอกจากจะเป็นภาพยนตร์ประเภทฟาร์สที่มีความดีเด่นอย่างหาตัวจับยากในแง่ศิลปะการแสดงและเนื้อหาสาระ ของเรื่องราวที่ขบขันทุกชั้นทุกเพศทุกวัยเข้าถึง ยังแฝงไว้ด้วยหลักปรัชญาที่ลึกซึ้งไม่แพ้หลักปรัชญาที่เราได้รับจาก ละครประเภทอื่นเลย

2.2 คอเมดี้ (Comedy) ถือกันว่า เป็นละครตลกที่มีลักษณะเป็นวรรณกรรม บางเรื่องเป็นวรรณกรรมชั้น สูงที่นับเป็นวรรณคดีอมตะของโลก เช่น สุขนาฏกรรม (Romantic comedy) ของ เซกสเปียร์ (Shakespeare)คอ เมดี้ แยกออกเป็นหลายแบบหลายระดับ ในระดับที่สูงสุด คอเมดี้จะมีลักษณะเป็นวรรณกรรมชั้นสูง แต่ระดับที่ต่ำสุด ก็ จะมีความใกล้เคียงกับฟาร์ส ลักษณะของคอเมดี้ประเภทใหญ่ๆ ดังนี้

2.2.1 สุขนาฏกรรม (Romantic comedy) ละครคอเมดี้ประเภทนี้ถือเป็นวรรณกรรมชั้นสูง ละครประเภทนี้นิยมใช้เรื่องราวที่เต็มไปด้วยจินตนาการและความคิดสร้างสรรค์ แต่ก็ เป็นเรื่องราวที่น่าเชื่อถือ สมเหตุสมผล ตัวละครจะประกอบด้วยพระเอกนางเอกที่มีความสวยงามตามอุดมคติ และมักต้องพบกับอุปสรรค เกี่ยวกับความ

รักในตอนต้น แต่เรื่องก็จบลงด้วยความสุข แต่บทบาทสำคัญที่ดึงดูดความสนใจและเรียกเสียง หัวเราะจากคนดูในละครประเภทสุขนาฏกรรมนี้มักไปตกอยู่กับตัวละครที่มีลักษณะเป็นตัวตลกอย่างแท้จริง ตัว ตลกเหล่านี้มีหน้าที่ช่วยให้คนหัวเราะด้วยคำพูดที่คมคาย เสียดสี หรือการกระทำที่ตลกโปกฮา เรื่องประเภท สุขนาฏกรรมนี้ แม้จะจัดอยู่ในประเภทคอเมดี้ แต่มิใช่ละครตลกขบขันอย่างแท้จริงตั้งแต่ต้นจนจบเรื่อง เช่นคอเมดี้ ประเภทอื่น แต่เป็นวรรณกรรมการละครที่มีความงดงามทั้งในแง่ภาษาและภาพที่ปรากฏ ให้ความสุขแก่ผู้ชมจาก การหัวเราะฉากตลกต่างๆ และจากการที่ตัวเอกได้พบกับความสมหวังเกี่ยวกับความรักในตอนจบ เป็นคอเมดี้ ประเภท สุขนาฏกรรม

2.2.2 ละครตลกชั้นสูง (High Comedy) หรือ ตลกผู้ดี (Comedy co Manners) ละครที่เรียก กันว่า ตลกชั้นสูง (High Comedy) ต่างกับ สุขนาฏกรรม (Romantic comedy) ต่างกันที่ละครประเภทตลก ชั้นสูงนี้เป็นละครตลกอย่างแท้จริงตั้งแต่ต้นจนจบ และตัวเอกของเรื่องก็คือผู้ที่ทำให้เกิดความตลกขบขันขึ้น ที่ เรียกว่า ตลกชั้นสูง ก็เนื่องจากเป็นละครที่ล้อเลียนเสียดสีชีวิตในวงสังคม เฉพาะอย่างยิ่งในวงสังคมชั้นสูง ซึ่งมี กฎเกณฑ์ข้อบังคับมากมาย และความสนุกสนานขบขันของผู้ชมก็เกิดจากการที่ได้เห็นวิธีการอันแยบยลต่างๆ ที่ตัว ละครในเรื่องนำมาใช้เพื่อหลีกเลี่ยงกฎข้อบังคับของสังคม ฉะนั้น ละครประเภทนี้จึงมีชื่อเรียกอีกอย่างหนึ่งว่า ตลก ผู้ดี หรือคอเมดี้ ออฟ แมนเนอร์ส (Comedy of Manners) ซึ่งคำว่า แมนเนอร์ (Manner) นั้น หมายถึง กิริยามารยาทธรรมเนียม สมบัติผู้ดี หรือสิ่งซึ่งเป็นที่ยอมรับนับถือในวงสังคม ฉะนั้น ละครตลกประเภทนี้จึงเป็น การล้อเลียนเสียดสีการกระทำของคนในวงสังคมชั้นสูงนั่นเอง

2.2.3 ละครตลกประเภทเสียดสี (Satiric Comedy) ละครตลกประเภทนี้มีลักษณะใกล้เคียงกับ ตลกชั้นสูง แต่เน้นการเสียดสีโจมตีด้วยวิธีการที่รุนแรงกว่า และในขณะที่ตลกชั้นสูงมุ่งล้อเลียนพฤติกรรมของคนใน วงสังคมชั้นสูงตลกเสียดสีจะมุ่งโจมตีข้อบกพร่องและสันดานของมนุษย์โดยทั่วไป ไม่จำกัดว่าจะต้องอยู่ในแวดวงสังคมใด ตลกประเภทนี้มุ่งที่จะแก้ไขสิ่งบกพร่องในตัวมนุษย์และในสังคมด้วยการนำข้อบกพร่องดังกล่าวมาเยาะเย้ยถากถางให้เห็นเป็นเรื่องขบขันและน่าละอาย เพื่อที่ว่าเมื่อได้ดูละครประเภทนี้และผู้ชมจะได้มองเห็นข้อบกพร่องของตนเอง เกิดความละอายใจ และพยายามปรับปรุงแก้ไขต่อไป ตลกประเภทนี้ผู้เขียนจะต้องมีศิลปะในการประพันธ์เป็นอย่างดีต้องสามารถทำให้ผู้ชมยอมรับการโจมตีอย่างรุนแรงโดยไมโกรธ ซึ่งทั้งนี้ขึ้นอยู่กับ การวางโครงเรื่อง การสร้างนิสัยตัวละครและการใช้บทเจรจาที่ลึกซึ้งแยบคาย เจ็บแสบแต่ตลกขบขันเป็นที่สุด ดังนั้น ตลกประเภทเสียดสีจึงถือว่าเป็นละครตลกที่เข้าขั้นวรรณกรรมอีกประเภทหนึ่ง

2.2.4 ละครตลกประเภทความคิด (Comedy of Ideas) ละครตลกประเภทนี้ใช้วิธีล้อเลียนเสียด สีเช่นกัน แต่เน้นการนำเอาความคิดความเชื่อของมนุษย์ที่ผิดพลาด บกพร่อง หรือล้าสมัย มาเป็นจุดที่ทำให้ผู้ชม หัวเราะด้วยวัตถุประสงคที่จะให้ผู้ชมกลับไปคิดแก้ไขสิ่งบกพร่องในความคิดความเชื่อของตนเองและของสังคมโดย ส่วนรวม

ละครประเภทนี้มักให้ตัวละครเป็นตัวแทนของความคิด ซึ่งส่วนใหญ่จะล้อสมัยหรือให้ค่านิยมที่ผิดๆ ผู้ชมก็ เข้าใจได้ว่าสิ่งที่เคยยึดมั่นมาแต่เดิมนั้น ล้วนแล้วแต่ไร้สาระน่าขบขันหรือสิ่งเหลวไหลน่าชิงชัง สมควรที่จะ เปลี่ยนแปลงแก้ไขให้ถูกต้อง

2.2.5 ละครตลกประเภทสถานการณ์ (Situation Comedy) ละครตลกประเภทนี้ มักจะอยู่ใน ประเภทตลกชั้นต่ำ จุดตลกเกิดขึ้นจากเรื่องราวที่สับสนอลเวงประเภทผิดฝาผิดตัว ซึ่งส่วนใหญ่เป็นเรื่องบังเอิญ แทบทั้งสิ้น ลักษณะของการแสดงก็มักจะออกท่าออกทางมากกว่าตลกชั้นสูง มีความใกล้เคียงไปทางพาร์สในแง่ ของเรื่องราวที่ออกจะเหลือเชื่อ แต่ในขณะเดียวกันเราก็จะเห็นได้ว่า แม้แต่เซกสเปียร์ก็นำลักษณะต่างๆ ของตลก สถานการณ์ไปใช้ในการเขียนบทละครที่เราเรียกว่า สุขนาฏกรรม เพราะการเรียกเสียงหัวเราะจากสถานการณ์ที่ สับสนอลเวง พลิกความคาดหมายของผู้ชมนั้นเป็นวิธีการเก่าแก่ที่สุดในการเขียนละครตลกและมักจะปะปนอยู่ใน ละครตลกแทบทุกประเภทมากบ้างน้อยบ้างตามลักษณะเด่น ๆ ของละครเรื่องนั้นๆ

2.2.6 ละครตลกประเภทโครมคราม (Slapstick Comedy) ละครตลกประเภทนี้มีลักษณะเอะอะ ตึงตัง มักมีการแสดงประเทววังไล่จับกัน และการตีก็มักจะทำให้เกิดเสียงอึกที่โครมครามมากกว่าที่จะทำให้ใคร เจ็บจริงๆ ละครประเภทนี้มีความแตกต่างจากคอเมดี้ชั้นสูงมาก และมีความใกล้เคียงไปทางพาร์สมากกว่าจึงมัก นิยมนำไปรวมหมู่กับพาร์ส ทั้ง ๆ ที่มีชื่อเรียกว่าคอเมดี้ ละครตลกประเภทโครมครามนี้ได้รับความนิยมอย่าง แพร่หลายทุกยุคทุกสมัยเพราะไม่จำเป็นต้องใช้ความคิดหรือมีพื้นฐานทางการศึกษาเพื่อที่จะเข้าถึง

2.2.7 ละครตลกรักระจุ่มระจิม (Sentimental Comedy) หรือ ละครตลกเคล้าน้ำตา (Tearful Comedy) ละครตลกรักระจุ่มระจิมหรือละครตลกเคล้าน้ำตา จัดอยู่ในประเภทละครเรีงรมย์ที่เขียน ขึ้นเพื่อให้ถูกใจตลาดเช่นเดียวกับละครชีวิตประเภทเมโลดราม่า ละครตลกรักระจุ่มระจิมหรือละครตลกเคล้า น้ำตานี้ ความตลกของตัวเอกมักจะน่าเอ็นดูอย่างยิ่ง และส่วนใหญ่แล้ว ฉากตลกมัก จะมาจากตัวคนใช้หรือเพื่อนฝูง ของพระเอกมากกว่า ผู้เขียนละครประเภทนี้พยายามเรียกทั้งเสียงหัวเราะและน้ำตาจากผู้ชมด้วยอารมณ์ที่ผิวเผิน คือ หัวเราะด้วยความเอ็นดู และน้ำตาซึมด้วยความซาบซึ้ง ไม่ใช่เป็นการหัวเราะอย่างละอายในข้อบกพร่องของ มนุษย์ เช่นในการดูละครที่เป็นคอเมดี้อย่างแท้จริง ละครประเภทนี้จึงได้รับความนิยมสูงสุดทางโทรทัศน์ เพราะ เหมาะสมสำหรับผู้ทีกลับจากงานอย่างเหนื่อยอ่อน และต้องการพักผ่อนอย่างแท้จริง

3. ละครอิงนิยายหรือที่เรียกว่าโรมาเนส (Romance)

ละครอิงนิยายหรือโรมาเนส เป็นละครที่มีเรื่องราวที่มนุษย์ใฝ่ฝันจะได้พบ มากกว่าที่จะได้พบจริงๆ ในชีวิตประจำวัน ละครประเภทนี้มีลักษณะที่หลีกหนีจากชีวิตจริงไปสู่ชีวิตในอุดมคติ ซึ่งอาจเป็นการหนีไปสู่เทพ

นิยาย อติตที่รุ่งเรือง หรือดินแดนที่ห่างไกล ซึ่งมีความสวยงามตามอุดมคติและความใฝ่ฝันของมนุษย์ แต่ยากที่จะเป็นไปได้ในสภาพแวดล้อมในชีวิตปัจจุบัน ในแง่รูปแบบของละครประเภทโรมาเนสซ์ นิยายสร้างสรรค์อย่างมีอิสระอย่างเต็มที่โดยไม่ยึดถือกฎใดๆ ส่วนภาษาที่ซ้มนักจะไพเราะและนิยมเขียนเป็นแบบร้อยกรอง ในด้านของภาพและสี ละครประเภทโรมาเนสซ์ เป็นบทที่สามารถนำไปจัดแสดงด้วย ฉาก แสงสี และเครื่องแต่งกายที่งดงาม สามารถใช้ดนตรีประกอบที่มีความไพเราะหรือให้บรรยายกาศที่เหมาะสมแก่ การร่ำรำ การเดินรำ ได้โดยเสรีโดยไม่ต้องกังวลว่าผู้ชมจะไม่เชื่อเนื่องจากละครประเภทโรมาเนสซ์ เป็นโลกของนิยายที่ทุกสิ่งทุกอย่างสามารถเกิดขึ้นได้ ละครเป็นโลกแห่งความฝันที่กลายเป็นจริงในช่วงเวลาที่ละครกำลังแสดงอยู่

4. ลักษณะของละครเรีงมย์หรือที่เรียกว่าเมโลดรามมา (Melodrama)

ละครประเภทเมโลดรามมา จัดอยู่ในประเภทละครเรีงมย์ที่นักธุรกิจบันเทิงทั่วโลกจัดทำขึ้นเพื่อผลประโยชน์ทางการค้าเป็นสำคัญ ฉะนั้น ละครประเภทนี้จึงได้รับการเผยแพร่มากที่สุดและมีอิทธิพลสูงสุดต่อบรรดาผู้ชมทั่วโลกในปัจจุบัน ทั้งนี้เพราะเป็นละครที่ดูง่าย ติดตามง่าย มีระดับอารมณ์และความคิดที่ค่อนข้างจะผิวเผิน ทำให้ไม่ยากต่อการเข้าใจ นอกจากนั้นยังเป็นละครประเภทที่ดูสนุกสำหรับบุคคลทั่วไปไม่ต้องอาศัยพื้นฐานทางศิลปะและวรรณกรรมหรือการศึกษาในระดับสูงเพื่อที่จะเข้าถึงละครประเภทนี้ ดังนั้น สื่อการแสดงที่ต้องการเผยแพร่ต่อประชาชนจำนวนมาก เช่น วิทยุ โทรทัศน์ และภาพยนตร์ จึงมักเลือกเสนอเรื่องประเภทเมโลดรามมา มากกว่าชนิดอื่น

2.2 แนวทางการนำเสนอ

สดใส พันธุมโกมล กล่าวไว้ในหนังสือ ศิลปะการละครเบื้องต้น เรื่อง ละครสมัยใหม่ (Modern Drama) มักจะมีผู้เข้าใจผิดไปว่า ละครสมัยใหม่ คือ ละครเรื่องใดๆ ก็ตามที่เขียนขึ้นในสมัยปัจจุบัน หรือเป็นละครที่มีตัวละครเป็นคนในสมัยปัจจุบัน แต่งตัวด้วยเสื้อผ้าเครื่องนุ่งห่มที่ทันสมัย แต่แท้จริงและลักษณะดังกล่าวยังมิได้ทำให้ละครเรื่องใดเป็นละครสมัยใหม่ไปได้ และละครส่วนใหญ่ที่เขียนขึ้นเกี่ยวกับชีวิตประจำวัน ซึ่งสามารถดูกันได้เป็นประจำทางโทรทัศน์และภาพยนตร์ก็มักมีลักษณะเป็นละครประเภทเมโลดรามมามากกว่าเป็นละครสมัยใหม่ นอกจากนั้น ละครสมัยใหม่เองก็ยังสามารถแบ่งออกเป็นหลายแบบด้วยกัน

1. ละครสมัยใหม่แนว เหมือนชีวิต หรือเรียกว่า เรียลลิสม์ (Realism) และ แนทเชอรัลลิสม์ (Naturalism)

ละครสมัยใหม่ เกิดขึ้นเป็นครั้งแรกในยุโรป จากการที่บรรดานักศิลปะและปัญญาชนหลายสาขาอาชีพที่สนใจจากละครต่างพากันเคลื่อนไหวต่อต้าน ความไม่สมจริง ของประเภทเมโลดรามมา นำมาสู่ละครแนวใหม่ เมื่อมีวรรณกรรมการละครสมัยใหม่ที่เกิดขึ้น ก็มีความจำเป็นที่จะต้องเสาะแสวงหาแนวที่เหมาะสมและทันสมัย เพื่อ

นำมาใช้ในการเสนอละครสมัยใหม่ต่อผู้ชม ละครประเภทเรียลลิสม์และแนทเชอรัลลิสม์ต้องการการแสดงที่เหมือนความเป็นจริงในชีวิตมากที่สุดเท่าที่จะทำได้ การแสดงประเภท ดีหน้า หรือ ทำท่า ถ้านำมาใช้ในละครแนว แนทเชอรัลลิสม์ จะทำให้ดูเหมือนแกล้งทำ และจะไม่ได้ผลตามที่ผู้ประพันธ์มุ่งหมาย บทเจรจาที่เขียนอย่างเป็นธรรมชาติ ถ้านักแสดงรุ่นเก๋านำมาใช้พูดแบบขึ้นเสียงสูงบ้างลงเสียงต่ำบ้าง ทอดเสียงเป็นจังหวะจะโคนแบบ เล่นละคร ก็จะมีฟังดูตลกและไม่สมจริง การแสดงแบบเก๋ามันนิยมให้ตัวเอกอยู่กึ่งกลางเวที เวลาพูดก็หันหน้าไปทางคนดูตลอดเวลา แม้จะเป็นบทที่มีการโต้ตอบกันก็ไม่ค่อยมีการแสดงที่สัมพันธ์กัน เป็นทำนองต่างคนต่างแสดงมากกว่า ครั้นมาถึงปลายคริสต์ศตวรรษที่ 19 จึงได้เกิดการปฏิรูปในด้านการจัดเสนอละคร การแสดง และการกำกับการแสดงครั้งใหญ่ซึ่งนำไปสู่ชัยชนะอันสมบูรณ์ของละครแนว เหมือนชีวิต (เรียลลิสม์และแนทเชอรัลลิสม์) ซึ่งเข้ามาแทนที่ละครเพื่อฝันประเภท เมโลดรามมา อันเป็นที่ดูหมิ่นเหยียดหยามของบรรดาผู้ที่เรียกตนเองว่า ปัญญาชนในสมัยนั้น

2. ละครสมัยใหม่แนว ต่อต้านเรียลลิสม์ (Anti-realism)

คงจะเป็นลักษณะอันหนึ่งของคน สมัยใหม่ ที่ชอบ แสวงหา ค้นคว้า และ ทดลอง การละครสมัยใหม่จึงมักจะสะท้อนให้เห็นแนวโน้มของยุคนี้ในแง่ที่ว่า ผู้นำทางการละครทั้งในด้านการเขียนและการจัดเสนอ มักจะไม่ยอมติดอยู่กับรูปแบบและกฎเกณฑ์ใดๆ เป็นระยะเวลาอันยาวนานและมักจะ ทดลอง เพื่อแสวงหาแนวใหม่ๆ อยู่ตลอดเวลา ฉะนั้น แม้ว่าละครแนวเรียลลิสม์และแนทเชอรัลลิสม์จะสามารถแก้ไขปัญหาความไม่สมจริงและเสื่อมทรมารั้สาระของละครประเภทเมโลดรามมา แต่ผู้คนพากันเบื่อหน่ายและเห็นจุดอ่อนของละครประเภทเรียลลิสม์และแนทเชอรัลลิสม์หลายประการ หลายคนอ้างว่าเรียลลิสม์และแนทเชอรัลลิสม์ไม่สามารถสร้างความสมบูรณ์แก่ละครได้ เพราะพอมานั่นเรื่อง ความจริง แล้วพากันเชื่อว่าถ้าจะให้ละครมี ความจริง แล้วจะต้องทิ้งทุกอย่างที่เป็นความฝันหรือจินตนาการ จะต้องเลิกใช้โคลงกลอนในการประพันธ์หรือลีลาที่ไม่ได้ ลอกแบบ มาจากชีวิตจริงในละคร ผลที่เกิดขึ้นก็คือ ความจริง ที่เสนอในรูปของละครแนวเรียลลิสม์และแนทเชอรัลลิสม์บางครั้งกลายเป็นความจริงที่อยู่ในวงแคบ ผู้ที่มีลักษณะของนักละคร สมัยใหม่ เต็มตัว และไม่ยอมตกเป็นทาสของ กฎเกณฑ์ หรือ รูปแบบ ใดๆ ที่จะมาเป็นอุปสรรคของการสร้างสรรค์และความต้องการที่จะ แสวงหา ฉะนั้น ละครสมัยใหม่จึงเป็นละครที่น่าสนใจและชวนติดตามกันอย่างไม่หยุดยั้ง จนกระทั่งเกิดศัพท์ที่ใช้เรียกบรรดาละครรูปแบบใหม่ๆ ที่เกิดขึ้นอยู่ตลอดเวลาในยุคสมัยใหม่ว่าเป็นละครแบบ ทดลอง หรือ เอกสเพริเมนทัล (Experimental) ซึ่งถือกันว่าเป็นแนวโน้มที่สำคัญที่สุดอย่างหนึ่งของการละครในสมัยปัจจุบัน

Claude Levi-Strauss อ้างถึงในฉลองรัตน์ (2539) การเล่าเรื่องเป็นกลวิธีสำคัญ ที่ทำให้เราสามารถเข้าใจเรื่องราวต่างๆ ได้อย่างต่อเนื่อง สร้างความคิดและค่านิยมในเรื่องราวต่างๆ มีองค์ประกอบสำคัญ ดังต่อไปนี้

1. โครงเรื่อง (Plot) เป็นขอบข่ายเหตุการณ์และเรื่องราวต่างๆที่เป็นตัว ดำเนินเรื่อง ผู้เขียนจะกำหนดแก่นเรื่องมาขยายเป็นโครงเรื่องเปิดเรื่องอย่างไรตัวละครมีบทบาทแบบใดมี อุปสรรคและมีวิธีแก้ได้อย่างไร และตอนจบเป็นอย่างไร กำหนดโครงเรื่องคร่าวๆ เพื่อมาเขียนเรื่องราว มีลาดบังเหตุการณ์ 5 ชั้น ตอนดังนี้

1) การเริ่มเรื่องหรือเปิดเรื่อง (Exposition)เป็นการชักจูงความสนใจให้ติดตาม เรื่องราวแนะนำฉากและตัวละครหรือสถานที่ที่มีการเปิดประเด็นปัญหาหรือ เฝยปมขัดแย้ง เพื่อให้ชวนติดตาม การเริ่มเรื่องไม่จำเป็นต้องเรียงตามลำดับ เหตุการณ์ อาจเริ่มจากกลางเรื่อง หรือเริ่มจากท้ายเรื่องย้อนไปต้นเรื่องก็ได้

2) การพัฒนาเหตุการณ์ (Rising Action)คือการที่เรื่องราวดำเนินไปอย่าง สมเหตุสมผล และต่อเนื่อง ปมปัญหาหรือความขัดแย้งเข้มข้นขึ้น ตัวละครอาจ ตกอยู่ในสถานการณ์ยุ่งยาก

3) ภาวะวิกฤติ (Climax) เกิดขึ้นเมื่อเรื่องราวมาถึงจุดแตกหัก ตัวละครอยู่ในช่วงต้องตัดสินใจ

4) ภาวะคลี่คลาย (Falling Action) คือสภาพหลังผ่านจุดวิกฤติไปแล้ว ประเด็น ปัญหาได้รับการเปิดเผยข้อขัดแย้งรับการกำจัดออกไป

5) การยุติของเรื่องราว (Ending)คือการสิ้นสุดของเรื่องราวทั้งหมด อาจหมายถึงจบ แบบการสูญเสียจบแบบมีความสุขหรือทิ้งข้อขบคิดไว้

2. ความขัดแย้ง (Conflict) การศึกษาเรื่องนี้จะทำให้เข้าใจเรื่องราวต่างๆ ได้ดียิ่งขึ้นเพราะเรื่องเล่าก็คือการสานต่อเรื่องราวบนความขัดแย้งนั่นเอง สามารถแบ่งออกเป็นความขัดแย้ง 3 ประเภท คือ

1) ความขัดแย้งระหว่างคนกับคน เช่น การไม่ลงรอยกันของตัวละครทั้ง 2 ฝ่ายต่อต้านและพยายามทำลายล้างกัน เป็นต้น

2) ความขัดแย้งภายในจิตใจ เกิดขึ้นจากตัวละคร จะรู้สึกสับสนและยุ่งยากใจในการตัดสินใจจะทำอะไรบางอย่าง เช่น ความขัดแย้งกับกฎจราจรที่ไฟแดงนานกว่าไฟเขียว เป็นต้น

3) ขัดแย้งกับพลังจากภายนอก เช่น ขัดแย้งกับสิ่งแวดล้อมหรือธรรมชาติ

3. ตัวละคร (Character) ต้องมีองค์ประกอบ 2 ส่วนเสมอ คือส่วนที่เป็นความคิดต้องเป็นสิ่งที่เปลี่ยนแปลงยากจนกว่าจะมีเหตุผลเพียงพอ สำหรับตัวละครที่ตีมัก มีความคิดเป็นของตัวเอง และส่วนที่เป็นพฤติกรรมต้องเป็นส่วนที่เป็นผลจากความคิดและความคิดจากตัวละครโดยตรง

4. แก่นความคิด(Theme)เป็นองค์ประกอบสำคัญในการเล่าเรื่องมากที่สุดโดยเฉพาะเมื่อต้องการวิเคราะห์ใจความสำคัญของเรื่องจำเป็นต้องจับใจความสำคัญของเรื่องให้ได้เพื่อเข้าใจ ความคิดหลัก ที่ผู้เขียนต้องการถ่ายทอดสามารถเข้าใจได้จากการสังเกตองค์ประกอบต่างๆในการเล่าเรื่อง แก่นความคิดที่พบบ่อยมีอยู่ไม่มาก มักเป็นเรื่องราวเกี่ยวกับความรัก-ความเกลียด และความดี- ความชั่ว แก่นความคิดสามารถแบ่งย่อยรายละเอียดในการสนับสนุนความคิดหลัก ความคิดย่อย ทั้งหมดจะมีลักษณะร่วมกันบางประการ หรือเดินไปทิศทางเดียวกัน เพราะฉะนั้น การแยกความคิดปลีกย่อยคือสิ่งที่จะทำให้เราเข้าใจเรื่องราวยิ่งขึ้น

5. ฉาก (Setting) เป็นองค์ประกอบหนึ่งในเรื่องเล่าทุกประเภท เนื่องจากเรื่องเล่าคือ การถ่ายทอดเหตุการณ์ที่ต่อเนื่องกัน เหตุการณ์ต่างๆต้องเกิดขึ้นโดยมีสถานที่รองรับนอกจากนี้ฉาก ยังบ่งบอกความหมายบางอย่างของเรื่อง และสัมพันธ์กับบุคลิกของตัวละครด้วย ทำให้ได้รู้สาระสำคัญของเรื่อง

6. สัญลักษณ์พิเศษ (Symbol) ลักษณะการเล่าเรื่องมักใช้สัญลักษณ์พิเศษเพื่อสื่อ ความหมายอยู่เสมอโดยสัญลักษณ์ที่มีความสำคัญอาจเป็นวัตถุสถานที่หรือสิ่งมีชีวิตในภาพยนตร์ จะปรากฏสัญลักษณ์พิเศษที่เป็นตัวแทนในการสื่อความหมายผ่านสัญลักษณ์ของภาพ ซึ่งเป็นสิ่งที่ภาพยนตร์มีการนำเสนอภาพนั้นซ้ำๆ และผ่านสัญลักษณ์ของเสียงเป็นเสียงต่าง ๆ ที่เกิดขึ้นภายในภาพยนตร์

7. มุมมองในการเล่าเรื่อง (Point of view) คือการมองเหตุการณ์ การเข้าใจพฤติกรรม ตัวละครนั้นๆ ผ่านสายตาของตัวละครใดๆ หรือ การที่ผู้เล่ามองเหตุการณ์จากวงใกล้ชิด หรือจากวงนอกระยะห่างซึ่งแต่ละมุมมองจะนำเสนอเชื่อถือต่างกันไปมุมมองในการเล่าเรื่องสำคัญกับการเล่าเรื่องมาก เพราะจะส่งผลต่อความรู้สึกและชักจูงอารมณ์ของผู้ชมพื้นฐานของ การเล่าเรื่องมีทั้งหมด 4 ประเภทได้แก่

- 1) เล่าเรื่องจากบุคคลที่หนึ่ง (TheFirst-PersonNarrator) คือการเล่าเรื่องของตัวละครเอกในเรื่อง
- 2) เล่าเรื่องจากบุคคลที่สาม (TheThird-PersonNarrator) คือผู้เล่ากล่าวถึงบุคคลหรือ เหตุการณ์อื่น ที่พบเห็นและเกี่ยวข้องกับตัวผู้เล่า
- 3) เล่าเรื่องจากความเป็นกลาง (The Objective) คือผู้สร้างนำเสนอมุมมองที่เป็น กลาง ไม่มีความอคติ เป็นการเล่าเรื่องจากวงนอก ไม่สามารถเข้าถึงตัวละครได้ ผู้ชมตัดสินใจเรื่องราวเอง
- 4) เล่าเรื่องแบบรู้รอบด้าน (The Omni scent) เป็นการเล่าเรื่องที่ไม่มีข้อจำกัด รู้จิตใจ ของตัวละครทุกตัว รู้ความคิดฝันของตัวละคร ย้ายเหตุการณ์ สถานที่ ข้าม ชัดจำกัดในเรื่องของกาลเวลาได้ย้อนกลับไปอดีตได้และข้ามไปอนาคตได้

2.3 การสื่อสารเชิงอวัจน (Nonverbal Communication)

กาญจนาแก้ว เทพ(2557) การสื่อสารเชิงอวัจนเป็นสิ่งที่มนุษย์สร้างขึ้นแทนการแสดงหรือสะท้อนความรู้สึกนึกคิดที่มีต่อสิ่งต่างๆ เพื่อเชื่อมโยงตนเองกับผู้อื่นในสังคม เป็นเรื่องเกี่ยวกับวัฒนธรรมโดยตรง (Culture bound) ไม่ได้เกิดจากสัญชาตญาณตามธรรมชาติของมนุษย์แม้พฤติกรรมเชิงอวัจน บางอย่างจะเกิดขึ้นโดยสัญชาตญาณ เช่น ปฏิกริยาตอบสนองอันตราย เช่น อันตรายจากความร้อน ความเจ็บปวด เป็นต้น สัญลักษณ์ทางอวัจนภาษา มีมากมายหลายประเภทสัญลักษณ์บางประการ มีความหมายที่เป็นที่เข้าใจและยอมรับกันในระดับสากล คือทุกคนสามารถเข้าใจความหมายของ สัญลักษณ์นั้นตรงกัน เช่น การโบกมือทักทายของคนต่างชาติในหลายประเทศ ขณะที่สัญลักษณ์ บางประการมีความหมายที่เข้าเฉพาะบางวัฒนธรรม เช่น การไหว้เพื่อทักทายของคนไทย เป็นต้น การปฏิสัมพันธ์ส่วนใหญ่เกิดขึ้นในสังคมมักดำเนินไปโดยรหัสทางการพูดและสายตา ซึ่งมี ความหมายจำนวนมากเรียกสารประเภทนี้ว่า อวัจนหรือภาษาเงียบการใช้สัญลักษณ์ทางอวัจนภาษา เพื่อการสื่อสารสามารถแบ่งออกได้เป็น7รูปแบบ

1. การใช้วัตถุ (Artifacts) หมายถึงสิ่งของที่บอกสภาพเศรษฐกิจ สภาพทางสังคม และอำนาจของผู้กระทำการศึกษา เพื่อบ่งบอกความหมายที่ต้องการจะสื่อสารเช่น เครื่องประดับ เครื่องแต่งกาย ข้าวของเครื่องใช้
2. ปริภาษา (Paralanguage) สิ่งที่อยู่รอบๆภาษาแบ่งเป็น 2 ลักษณะคือปริภาษา เกี่ยวกับภาษาพูด เช่น น้ำเสียง ความดัง ความเร็ว จังหวะการพูด สิ่งเหล่านี้สามารถบอกอารมณ์ ความรู้สึกของผู้พูดได้ ปริภาษาเกี่ยวกับภาษาเขียน เช่น รูปแบบตัวอักษร ใหญ่ เล็ก หนา บาง เอียง สี ชิดเส้นใต้ เครื่องหมายวรรค เพื่อเน้นย้ำความ
3. การแสดงออกทางกายภาพเพื่อสื่อความหมาย (Physical appearances) เป็นการสื่อ ความหมายจากสิ่งที่ปรากฏทางกายภาพของบุคคล เช่น การเป็นคนอารมณ์ร้อน เชื้อมั่นในตัวเอง เป็นคนที่มีลักษณะโต้แย้ง ความสูง รูปร่าง สีผิว ผม และน้ำหนักร
4. การใช้อาการเคลื่อนไหวของร่างกายเพื่อสื่อความหมาย (Kinesics) เกี่ยวกับการเคลื่อนไหวอวัยวะในร่างกายส่วนต่างๆ เพื่อสื่อความหมายบางประการ เช่น การส่ายศีรษะ เป็นการ ปฏิเสธ การโบกมือ เป็นการทักทายหรือบอกลา อาการภาษาจะถูกกำหนดด้วยคนในแต่ละสังคม ซึ่งเข้ากันได้
5. ใช้การสัมผัสเพื่อสื่อความหมาย (Haptics) เป็นอวัจนภาษาที่สื่อกับผู้รับสารโดย อวัยวะส่วนใดส่วนหนึ่งของผู้สัมผัสกับผู้ส่งสารเพื่อแสดงถึงความรู้สึก ความปรารถนา อารมณ์ ของผู้ส่งสารที่ต้องการสื่อ เช่น คล้องแขน โอบกอด จับ มือ ลูบไล้

6. การจัดวางและกำหนดใช้พื้นที่ในการสื่อสาร (Proxemics) เกี่ยวข้องกับสถานที่ หรือช่วงระยะห่างที่ที่บุคคลกำลังสื่อสารกัน สถานที่ที่บุคคลสื่อสารกัน สามารถแสดงถึง ความสัมพันธ์บางประการของผู้ส่งสารและผู้รับสาร

7. การกำหนดใช้เวลาเพื่อสร้างความหมายในการสื่อสาร (Chronemics) เกี่ยวข้องกับระยะเวลาหรือช่วงระยะเวลาที่กำลังสื่อสารกัน เป็นอวัจนภาษาที่สำคัญมากในทุกสังคมเพื่อแสดง ความให้เกียรติให้ความเคารพให้ความสำคัญ

การศึกษาด้านอวัจนภาษาได้รับบทความสนใจมานานแล้วตั้งแต่อริสโตเติลและซีเซโล หลักฐานที่อวัจนภาษาได้รับความสนใจมานานคือ แนวคิดเรื่อง การออกเสียง ซึ่งเป็นแนวคิดที่แสดงให้เห็นว่าน้ำเสียงและร่างกาย ถูกนำมาใช้ร่วมกัน อย่างกลมกลืนในการกล่าวสุนทรพจน์ต่อหน้าสาธารณชนได้อย่างไร แม้การศึกษาด้านอวัจนภาษาจะปรากฏอยู่ใน ยุคแรกบ้างแต่ก็ยังไม่ได้ เป็นที่ยอมรับอย่างแพร่หลายจนกระทั่ง ชาลส์ดาร์วิน(CharlesDawin) ได้ตีพิมพ์หนังสือชื่อ “การแสดงออกทางอารมณ์ในมนุษย์และสัตว์” (The expression of Emotion and Animals) ปี 1972 โดยมี ความเชื่อว่าอวัจนภาษาที่ใช้แสดงอารมณ์ในการแสดงออกทางสีหน้าและร่างกาย เป็นการกระทำที่เกิดจากกลไกภายในและสัญชาตญาณไม่ใช่การกระทำที่เกิดจากการเรียนรู้ แต่แนวคิดดังกล่าวได้รับการโต้แย้งเป็นอย่างมาก ต่อมา เรย์ เบิร์ตเทล (Ray Birdwistell) นักมานุษยวิทยา เชื่อว่าอวัจนภาษาเป็นสิ่งที่เกิดจากการเรียนรู้และถูกกำหนดโดยวัฒนธรรมของแต่ละบุคคล อวัจนภาษาจากวัฒนธรรมหนึ่งอาจไม่เป็นที่เข้าใจของอีกวัฒนธรรมหนึ่ง การค้นพบนี้ เป็นจุดกำเนิดของ การศึกษาอวัจนภาษาให้เป็นระบบมากขึ้นจนเกิดทฤษฎีเกี่ยวข้องขึ้นมากมายทฤษฎีเหล่านี้มุ่งเน้น ในประเด็นหลัก 4 ประการ คือ 1.บทบาทหน้าที่ทางการสื่อสารของอวัจนภาษา 2.ความสัมพันธ์ระหว่างอวัจนภาษาและพฤติกรรมสื่อสาร 3.การถอดรหัสหรือการเรียงความหมายของอวัจนภาษาของผู้รับสาร

3. ลัทธิขงจื้อที่มีอิทธิพลต่อสังคมเกาหลีใต้

T. Daniel กล่าวในหนังสือ มหัศจรรย์เกาหลี จากเก้าถ่านสู่มหาอำนาจทางเศรษฐกิจและวัฒนธรรม ถึง ศาสนาและความเชื่อของชาวเกาหลีใต้ดังนี้

ลัทธิขงจื้อแพร่กระจายในเกาหลีในช่วงที่เกาหลีแบ่งออกเป็นสามอาณาจักรผ่านการเรียนรู้ภูมิปัญญาจีน เช่นเดียวกับพุทธศาสนา ลัทธิขงจื้อใหม่ได้รับการสถาปนาเป็นอุดมการณ์รัฐในสมัย ราชวงศ์โชซอน และคงอยู่จวบจนปัจจุบัน ลัทธิขงจื้อมีความสัมพันธ์กับชีวิตของชาวเกาหลีในแทบทุก แง่มุม ทั้งเรื่องชนชั้น อคติในเรื่องเพศและวัย ความกตัญญูต่อบุพการี และการให้ความสำคัญกับการศึกษา การจัดลำดับชั้นในสังคม ครอบคลุมความสัมพันธ์แบบขงจื้อห้าประเภท ได้แก่ ผู้ปกครองกับ ผู้ใต้ปกครอง พ่อกับลูก ผู้อาวุโสกับผู้น้อย สามีกับภรรยา และเพื่อนที่มี

สถานะเท่ากัน สำหรับความสัมพันธ์ของผู้ปกครองกับผู้ได้ปกครองนั้น ผู้น้อยต้องแสดงความจงรักภักดีอย่างเต็มเปี่ยม ในขณะที่ผู้ปกครองก็อาจถูกปลดได้หากไม่ปกครองด้วยความเมตตาธรรม เจ้านายตามแบบฉบับ เกาหลีเปรียบเสมือนพ่อมากกว่าเจ้านายในสังคมที่ไม่มีวัฒนธรรมขงจื้อ ภายในครอบครัว ตามหลัก ขงจื้อใหม่ เพศชายมี

อภิสิทธิ์เหนือเพศหญิง พ่อมีอำนาจสูงสุด ภรรยาและลูกต้องเชื่อฟังคำสั่งพ่อ ใน ขณะเดียวกันพ่อก็มีหน้าที่ปกครองอย่างเป็นธรรมและหาเลี้ยงครอบครัว หากพ่อเสียชีวิต บุตรชายคน โตจะรับหน้าที่เป็นผู้นำครอบครัวก่อนมารดา มีหลัก เชื่อฟังสาม คือ ลูกสาวเชื่อฟังบิดา ภรรยาเชื่อฟัง สามี และแม่ฝ่ายต้องเชื่อฟังบุตรชาย ในสมัยโชซอนผู้หญิงไม่มีสิทธิ์ในการสืบทอดมรดก และถูก กีดกันทางการศึกษา การแสดงความเคารพต่อคนในครอบครัวไม่เพียงแสดงกับญาติมิตรที่ยังมีชีวิตเท่านั้น แต่ยังมี การแสดงความเคารพต่อสมาชิกครอบครัวที่ล่วงลับไปแล้วด้วย เซซา (Jesa) คือพิธีที่จัดขึ้นเพื่อรำลึก ถึงบรรพบุรุษในวันครบรอบวันเสียชีวิต และ ชารเย (Charye) คือ เซซา ชนิดพิเศษที่จัดขึ้นใน วันหยุดราชการสองวัน คือ ชูซอก (Chuseok) และวันขึ้นปีใหม่เกาหลี ในพิธีการนี้จะมีการจัดเตรียม อาหารวางไว้ที่แทนบูชาที่เตรียมไว้เป็นพิเศษ สมาชิกครอบครัวต้องโค้งแสดงความเคารพหน้าแทน บูชา อาหารที่ใช้ในพิธี ได้แก่ แครกข้าวที่เรียกว่า ซงพย็อน (Songpyeon) ซึ่งจะจัดเคียงกับผัก ปลา และน้ำซุบที่จัดอย่างประณีตสวยงามของไหว้เหล่านี้สามารถปรับเปลี่ยนได้หลากหลายและใน ปัจจุบันมีธรรมเนียมการนำอาหารจานโปรดของผู้ล่วงลับเป็นของไหว้ด้วย ในความเชื่อแบบขงจื้อ หนี้บุญคุณบุพการีนั้นไม่อาจไถ่ถอนจนหมดสิ้น เพราะหากไม่มีบุพการีแล้วผู้นั้นย่อมไม่มีชีวิต ลูกไม่ควรแต่งงานกับใครเพราะรักชอบ แต่ควรแต่งงานกับคนที่บุพการียอมรับ ค่านิยมนี้ใช้ในการตัดสินใจเรื่องเรียนและเรื่องงานด้วย แทนที่จะเลือกทำตามความฝัน บุตรที่ดีควร เลือกงานที่รายได้ดีและมั่นคงที่สุดเพื่อดูแลบุพการียามแก่เฒ่า และสร้างสิ่งแวดลอมให้พร้อมสำหรับ การมีทายาทตามหน้าที่ผู้สืบทอดวงศ์ตระกูล

ปัจจุบันอิทธิพลของขงจื้อที่มีต่อความสัมพันธ์ในครอบครัวมีแนวโน้มถดถอยลง บุตรสามารถ เลือก ทางเดินชีวิตของตัวเองได้มากขึ้น มีแนวโน้มแต่งงานกับคนที่ตนเองรัก ถกเถียงเรื่องต่างๆกับ บุพการีได้ หลายคน มองว่า เซซาเป็นภาระ ผู้หญิงรุ่นใหม่มีโอกาสเข้าถึงการศึกษาอย่างเท่าเทียม และ มีบทบาทนอกบ้านมากกว่า ผู้หญิงยุคก่อนอย่างชัดเจน ถึงแม้ว่าโดยรวมจะยังห่างไกลจากความ เสมอภาค แต่ธรรมเนียมการให้ความเคารพผู้ อาวุโสกว่าก็มีแนวโน้มเสื่อมลงเช่นกัน

อิทธิพลของขงจื้อส่งผลให้ชาวเกาหลีให้ความสำคัญกับการศึกษาอย่างมาก เกาหลีใต้โด่งดัง ในด้านการ แข่งขันเพื่อให้ได้เข้าเรียนในมหาวิทยาลัยที่ดีที่สุด เป็นผลที่มาจากแนวคิดการพัฒนาตน ผ่านการศึกษาตามวิถี ขงจื้อ และระบบการสอบเข้ารับราชการที่เป็นวิธีเลื่อนชนชั้นเป็นขุนนาง หรือ ยงบัน (ขุนนาง) ที่มีมาตั้งแต่สมัย ราชวงศ์โชซอนจนถึงยุคอาณานิคมญี่ปุ่น ตามประวัติศาสตร์ระบบ ยงบัน ถูกล้มเลิกหลังจากที่ราชสำนักยอมจมน ต่อญี่ปุ่น

เมื่อปี 1910 แต่ค่านิยมที่มีต่อการศึกษา และ การสอบเข้าในฐานะเครื่องมือในการยกระดับฐานะยังคงอยู่ จน
ปัจจุบัน

บทที่3

ละครชุดเรื่อง บัณฑิตหน้าใส หัวใจว่าวุ่น (Sungkyunkwan Scandal)

จากการศึกษาค้นคว้าละครชุดเรื่อง บัณฑิตหน้าใส หัวใจว่าวุ่น (Sungkyunkwan Scandal)(2553) ซึ่งมีข้อมูลเบื้องต้นและสามารถแยกสรุปรายละเอียดต่างๆ ได้ดังต่อไปนี้

- 3.1 ข้อมูลทั่วไป
- 3.2 เรื่องย่อ
- 3.3 ตัวละคร
- 3.4 รางวัลที่ได้รับและเสนอชื่อเข้าชิง
- 3.5 ความนิยม

3.1 ข้อมูลทั่วไป

บัณฑิตหน้าใส หัวใจว่าวุ่น (Sungkyunkwan Scandal)(성균관 스캔들)(2553) เป็นละครโทรทัศน์แนวย้อนยุคบนโรมานติกคอมเมดี้ มีที่มาจากนิยายเรื่องหนึ่งที่ชื่อว่า "The Lives of Sungkyunkwan Confucian Scholars" เขียนโดย จอง อึนกวอล (Jung Eun-gwol, 정은궐) กำกับโดย คิม วอนซอก (Kim Won-seok, 김원석) ออกอากาศทางสถานีโทรทัศน์ KBS2 ทุกวันจันทร์และอังคาร เวลา 21.55 น. ตั้งแต่วันจันทร์ที่ 30 สิงหาคม ถึงวันอังคารที่ 2 พฤศจิกายน พ.ศ. 2553 มีความยาว 16 ตอน ส่วนในประเทศไทยออกอากาศทางสถานีโทรทัศน์สีกองทัพบกช่อง 7 ทุกวันเสาร์-อาทิตย์ เวลา 09:15 – 11.00 น. ระหว่างวันเสาร์ที่ 6 สิงหาคม ถึงวันอาทิตย์ที่ 25 กันยายน พ.ศ. 2554

3.2 เรื่องย่อ

เรื่องราวเกิดขึ้นในยุคที่สังคมไม่อนุญาติให้ผู้หญิงได้รับการศึกษาหรือจ้างงาน คิมยุนฮี (พัคมินยอง) ปลอมตัวเป็นน้องชายของเธอ คิมยุนซิก เพื่อที่จะหาเลี้ยงครอบครัวของเธอ เธอต้องผ่านงานแปลกๆ หลายครั้ง โดยส่วนใหญ่อยู่ที่ร้านหนังสือในท้องถิ่น ก่อนที่เธอจะได้รับโอกาสในการเพิ่มรายได้ด้วยการเป็นผู้รับการทดสอบแทนรับจ้างการสอบเข้าของคยุนกวาน ที่เป็นมหาวิทยาลัยชื่อดังในสมัยโชซอนแหล่งอบรมบัณฑิตผู้ซึ่งจะสำเร็จการศึกษาและออกมาเป็นขุนนางรับใช้บ้านเมืองและประชาชน เพราะเธอต้องหาเงินเลี้ยงแม่ และคิม ยุนซิก น้องชายของเธอที่มีเจ็บป่วยตลอดเวลา ในการสอบครั้งนี้ทำให้เธอได้พบกับอี ซอนจุน ลูกชายรัฐมนตรีฝ่ายซ้ายแห่งราชสำนัก ซอนจุนเป็นคนชื่อตรง ยึดถือความถูกต้องเป็นที่สุด เขาจับได้ว่ายุนฮีโกงการสอบ ยุนฮีจึงหลบหนีไป แต่ว่าซอนจุนก็รู้สึกประทับใจในความสามารถของยุนฮี เขาพยายามตามหาเธอและให้เธอเข้าสอบอีกครั้ง ในที่สุดทั้งคู่ก็สอบผ่านและได้เข้าเรียนในของคยุนกวาน โดยยุนฮี ต้องปลอมตัวเป็นชายและใช้ชื่อคิม ยุนซิก เพื่อเข้าเรียนในของคยุนกวาน ฮา อินซู ลูกชายของท่านรัฐมนตรีกลาโหม ไม่ค่อยชอบหน้าซอนจุนและยุนซิกสักเท่าไร ฮา อินซู จึงวางแผนที่จะกำจัดน้องใหม่ทั้งสอง ในขณะที่ซอนจุนและยุนซิกกลายเป็นเพื่อนรักกัน และยังนอนร่วมห้องเดียวกันอีกด้วย อย่างไรก็ตาม มุน แจชิน เพื่อนสนิทอีกคนหนึ่งของทั้งคู่รู้ความจริงว่าคิม ยุนซิกเป็นผู้หญิง ความรู้สึกเดิมที่เคยมีก็เปลี่ยนไป ซอนจุนเองก็รู้สึกแปลกๆ กับคิม ยุนซิก เช่นกัน พร้อมกันนั้นเองกู ยงฮา เพื่อนสนิทอีกคนหนึ่งเริ่มสงสัยว่าลี ซอนจุน และมุน แจชิน แอบชอบคิม ยุนซิก จึงวางแผนลงใจทั้งคู่ เป็นเหตุทำให้ยุนซิกและซอนจุนผัดใจกัน เพื่อที่จะได้รู้ความรู้สึกที่แท้จริงและคลี่คลายเหตุการณ์ที่ยุ่งเหยิงในของคยุนกวานในขณะนั้น ทั้งคู่ต้องฟันฝ่าอุปสรรคอีกมากมาย

3.3 ตัวละคร

หลักแสดงหลัก

ปาร์ค ยูซอน (Park Yoo-chun, 박유천 :1986-ปัจจุบัน) แสดง เป็น คิม ซอนจุน

พัค มินยอง(Park Min-young, 박민영 :1986-ปัจจุบัน) แสดงเป็น คิมยุนฮี

ยู อาอิน (Yoo Ah-in, 유아인 :1986-ปัจจุบัน) แสดงเป็น มุน แจชิน

ซง จุงกิ (Song Joong-ki, 송중기 :1985-ปัจจุบัน) แสดงเป็น กู ยงฮา

หลักแสดงรอง

ซอ ฮโยริม (Seo Hyo-rim, 서효림 :1985-ปัจจุบัน) แสดงเป็น ฮา ฮโยอิน

จอน แทซู (Jun Tae-soo, 전태수 :1984-2018) แสดงเป็น ฮา อินซู

คิมมินซอ (Kim Min-seo, 김민서 :1984-ปัจจุบัน) แสดงเป็น โจซอน

โจ ซองฮา (Jo Sung-ha, 조성하 :1966-ปัจจุบัน) แสดงเป็น พระเจ้าจงโจ

3.4 รางวัล

ปี 2553

รางวัล kbs drama awards หมวดหมู่รางวัลยอดเยี่ยม นักแสดงนำชาย Kim Kap-soo ชนะ หมวดหมู่
นักแสดงสมทบชายยอดเยี่ยม Song Joong-ki เสนอชื่อเข้าชิง หมวดหมู่นักแสดงสมทบหญิงยอดเยี่ยม Park Min-
young ชนะ หมวดหมู่นักแสดงหน้าใหม่ยอดเยี่ยม Park Yoochun ชนะ Yoo Ah-in เสนอชื่อเข้าชิง หมวดหมู่
นักแสดงชายขวัญใจมหาชน Park Yoochun ชนะ Song Joong-ki เสนอชื่อเข้าชิง Yoo Ah-in เสนอชื่อเข้าชิง

หมวดหมู่นักแสดงหญิงขวัญใจมหาชน Park Min-young ชนะ หมวดหมู่นักแสดงได้รับความนิยม Song Joong-ki
ชนะ หมวดหมู่คู่รักยอดเยี่ยม Park Yoochun and Park Min-young ชนะ Yoo Ah-in and Song Joong-ki
ชนะ

ปี 2554

รางวัล 47th baeksang arts awards หมวดหมู่ละครที่ดีที่สุด Sungkyunkwan Scandal เสนอชื่อเข้า
ชิง หมวดหมู่นักแสดงนำหญิงยอดเยี่ยม (โทรทัศน์) Park Min-young เสนอชื่อเข้าชิง หมวดหมู่ผู้กำกับหน้าใหม่
ยอดเยี่ยม (โทรทัศน์) Kim Won-seok ชนะ หมวดหมู่นักแสดงหน้าใหม่ยอดเยี่ยม (โทรทัศน์) Park Yoochun
ชนะ นักแสดงยอดเยี่ยม (โทรทัศน์) Park Yoochun ชนะ

รางวัล 6th seoul international drama awards หมวดหมู่ละครเกาหลีดีเด่น Sungkyunkwan
Scandal ชนะ หมวดหมู่นักแสดงชายเกาหลีดีเด่น Park Yoochun ชนะ หมวดหมู่นักแสดงหญิงเกาหลีดีเด่น Park
Min-young เสนอชื่อเข้าชิง หมวดหมู่ขวัญใจประชาชน Park Yoochun ชนะ

รางวัล 4th korea drama awards หมวดหมู่ละครที่ดีที่สุด Sungkyunkwan Scandal เสนอชื่อเข้าชิง
หมวดหมู่ผู้กำกับยอดเยี่ยม Kim Won-seok ชนะ หมวดหมู่นักแสดงนำหญิงยอดเยี่ยม Park Min-young เสนอชื่อ

เข้าชิง หมวดหมู่นักแสดงหน้าใหม่ชายยอดเยี่ยม Park Yoochun Song Joong-ki เสนอชื่อเข้าชิง หมวดหมู่นักแสดงหน้าใหม่หญิงยอดเยี่ยม Kim Min-seo เสนอชื่อเข้าชิง

รางวัล 38th Korea Broadcasting Awards หมวดหมู่นักแสดงละครขนาดกลางที่ดีที่สุด Sungkyunkwan Scandal ชนะ

ปี 2560

รางวัล 55th New York Festivals International Television & Film Awards หมวดหมู่นักแสดงหญิงยอดเยี่ยม ทองแดงโลก สาขาละครยอดเยี่ยม Sungkyunkwan Scandal ชนะ

3.5 ความนิยม

ตอน	วันที่ฉาย	ส่วนแบ่งผู้ชมโดยเฉลี่ย			
		TNmS ความนิยม		AGB Nielsen	
		ทั่วประเทศ	เขตเมืองหลวง โซล	ทั่วประเทศ	เขตเมืองหลวง โซล
1	30 สิงหาคม 2553	7.7%	8.6%	6.3%	8.7%
2	31 สิงหาคม 2553	7.2%	8.2%	6.3%	9.0%
3	6 กันยายน 2553	8.0%	8.1%	7.3%	9.3%
4	7 กันยายน 2553	7.6%	8.0%	7.5%	8.8%
5	13 กันยายน 2553	7.8%	8.1%	8.0%	9.5%
6	14 กันยายน 2553	8.0%	7.8%	8.4%	8.4%
7	20 กันยายน 2553	9.7%	9.0%	8.7%	9.0%
8	21 กันยายน 2553	8.2%	8.2%	7.9%	9.5%

9	27 กันยายน 2553	9.8%	9.2%	9.2%	9.6%
10	28 กันยายน 2553	10.1%	9.3%	10.2%	10.6%
11	4 ตุลาคม 2553	9.2%	8.8%	10.4%	10.5%
12	5 ตุลาคม 2553	9.9%	9.7%	10.7%	11.1%
13	11 ตุลาคม 2553	11.2%	11.1%	12.8%	13.1%
14	12 ตุลาคม 2553	10.3%	10.1%	10.9%	10.9%
15	18 ตุลาคม 2553	13.0%	13.0%	13.1%	14.0%
16	19 ตุลาคม 2553	13.7%	13.7%	14.3%	15.1%
17	25 ตุลาคม 2553	12.9%	13.1%	13.0%	13.9%
18	26 ตุลาคม 2553	12.0%	11.9%	12.6%	13.4%
19	1 พฤศจิกายน 2553	12.5%	12.2%	11.8%	12.6%
20	2 พฤศจิกายน 2553	13.3%	13.2%	12.8%	13.4%
เฉลี่ย		10.1%	-	10.1%	-

เป็นตารางแสดงถึงระดับความนิยมในการฉายของแต่ละตอน โดยแบ่งผู้ชมเฉลี่ยเป็น TNmS ความนิยม และ AGB Nielsen ในเขตทั่วประเทศเกาหลีใต้และในเขตเมืองหลวงกรุงโซล โดยเริ่มต้นฉายตอนแรกในวันที่ 30 สิงหาคม 2553 และสิ้นสุดตอนสุดท้ายในวันที่ 2 พฤศจิกายน 2553 โดยตอนที่มีความนิยมสูงสุดคือตอนที่ 16 ฉายวันที่ 19 ตุลาคม 2553 และเฉลี่ยรวมความนิยม 20 ตอน คิดเป็น 10.1%

บทที่ 4

เนื้อหาในบทที่ 4 เป็นการวิเคราะห์ห้องค์ประกอบของละคร ผ่านหลักการของอริสโตเติลซึ่ง ประกอบไปด้วย โครงเรื่อง ตัวละคร ความคิดหลัก ภาษา เพลง และภาพ โดยมีกรณีศึกษาจาก ละครชุดเรื่อง บันชิตหน้าใส หัวใจว้าวุ่น (Sungkyunkwan Scandal)(2553)

ตอนที่ 1

โครงเรื่อง

เพื่อหาเงินใช้หนี้ของครอบครัวและจ่ายค่ารักษาพยาบาลให้กับน้องชายที่ป่วยหนัก คิมยุนฮีจึงปลอมตัวผู้ชายเพื่อรับจ้างทำงานหลายอย่างที่บ้านหนังสือ เสนาบดีกลาโหมที่ให้เธอกู้ยืมเงินเห็นความสวยของเธอและพยายามบังคับให้เธอใช้หนี้ด้วยการไปเป็นนางสนมของเขา เธอจำเป็นต้องหาเงินมาชดใช้หนี้สินให้เร็วที่สุด คิมยุนฮีตัดสินใจรับงานผิดกฎหมายด้วยการเป็นผู้เข้าสอบแทนในการคัดเลือกเข้าของคยุนกวานเพื่อหาเงินก้อนใหญ่ในระยะเวลาสั้น ๆ แต่กลับได้มาพบกับอีซอนจุนลูกชายของสมุนายกจับได้ว่าเธอกระทำการทุจริต

ตัวละคร

1. คิมยุนฮี
2. เสนาบดีกลาโหมฮา
3. อีซอนจุน

ความคิด

ตอนที่ 1 ตั้งใจให้ผู้ชมเห็นถึงความยากลำบากในการพยายามหาเงินมาเลี้ยงแม่และน้องชายที่ป่วยของ คิมยุนฮี ถึงแม้จะต้องปลอมเป็นผู้ชายเพื่อทำงานแต่ก็แสดงให้เห็นว่า คิมยุนฮีไม่ได้ต้องการงานที่ผิดกฎหมายจากคำพูดของคิมยุนฮี

“การโกงเป็นสิ่งผิดกฎหมาย ท่านกำลังขอให้ข้าเป็นผู้สอบแทนนั้นหรือ”

“มีอยู่ 2 อย่างที่ข้าไม่เคยคิดจะทำแม้จะได้เงินเยอะขนาดไหน อย่างแรกก็คือการขโมยอาชีพคนอื่น และการเขียนสิ่งที่ข้าไม่ได้ตั้งใจจะยกยอข้าหลวง เพราะฉะนั้นถ้าข้าสอบทดแทนแปลว่าข้าทำทั้ง2อย่างพร้อมกัน”

แต่ที่ต้องยอมทำเนื่องจากยอมทำเพื่อครอบครัวและถูกกดดันจากจากฝั่งเสนาบดีกลาโหมที่ต้องการคิมยุนฮีมาเป็นสนมจากคำพูดของชาวบ้าน แม่และเสนาบดีกลาโหม

ชาวบ้าน“นั่นของขวัญงานแต่งจากเสนาบดีกลาโหมไข่ม้อย นางกำลังถูกขาย”

แม่ “นี่ก็เพื่อสิ่งที่ดีกว่า เจ้าจะได้ไม่ต้องกังวลเรื่องไม่มีข้าวกิน”

เสนาบดีกลาโหม “ข้าขอความมั่นใจและความกล้าหาญของเจ้ามากๆ และผู้ชายที่ต้องการจะได้ผู้หญิงที่เขาต้องการไม่ใช่เรื่องที่ต้องละอายและข้าจะทำให้เจ้าเป็นของข้า”

และนอกจากนี้ยังต้องการให้ผู้ชมเห็นถึงความซื่อตรงของอีซอนจุนลูกชายของสมุหนายกที่จับ คิมยุนฮีได้ขณะที่เธอ กำลังทุจริต จากคำพูดของอีซอนจุน

“ข้าไม่รู้ว่าเจ้า เจออะไรมา มันสำคัญสำหรับเจ้าที่จะต้องเป็นคนที่ดีกว่านี้”

“ที่นี่ มีการโกงข้อสอบทำให้ความศักดิ์สิทธิ์เสื่อมเสีย ตัวข้าและผู้เข้าสอบทุกคนที่ไม่ละอายและขายบทร้อยกรอง สนใจเพียงแค่งาน บางคนก็ใส่แค่การสอบของตัวเองและทำเป็นไม่รู้ไม่เห็นต่อพวกคนโกง ข้าหลวงทั้งหมดต่างคิดว่าการโกงเป็นเรื่องปกติและหัวหน้าผู้คุมสอบหัวหน้าสำนักของคยุนกวานก็มีความผิดเช่นกัน”

การใช้ภาษา

ภาษาที่ใช้ในตอนนี้เป็นส่วนใหญ่เป็นภาษาพูดกึ่งทางการเนื่องจากการเป็นการพูดระหว่างข้าหลวงราชสำนักและชนชั้นสูง เป็นส่วนใหญ่และมีภาษาสามัญทั่วไประหว่างชาวบ้านด้วยกันเล็กน้อย

เพลง

ในตอน 1 มีการใส่ดนตรีประกอบในช่วงที่ เป็นการแสดงออกทางอารมณ์ของตัวละคร และมีเสียงประกอบฉาก เช่น ฉากที่คิมยุนฮีวิ่งหนีอีซอนจุนตอนที่อีซอนจุนจับได้ขณะกำลังทุจริต หรือฉากที่คิมยุนฮีนั่งแคร่ตอนนับเงินจากการขายบทร้อยกรอง ในส่วนเสียงประกอบฉาก เป็นเสียงชาวบ้านขายของหรือพูดคุย

ภาพ

ภาพภายในตอนที่ 1 ฉากส่วนใหญ่เป็นฉากบ้านเมืองในประเทศเกาหลีใต้ในยุคสมัยโชซอน คือเมืองบันซอนที่มีลักษณะคล้ายกับเมืองใกล้มหาวิทยาลัยในปัจจุบัน และร้านหนังสือภายในเมืองที่คิมยุนฮีทำงานอยู่ โดยการแต่งกายของผู้หญิงและผู้ชายจะใส่ชุดฮันบก ผู้ชายจะสวมหมวก ชั้นชั้นสูงและชาวบ้านทั่วไปจะมีความแตกต่างกันที่ผ้าที่นำมาตัดชุดโดยชนชั้นสูงจะเป็นผ้าไหมที่สีสดใสสวยงามมีลวดลายและในทางกลับกันของชาวบ้านจะเป็นผ้าที่ย้อมเองสีจะซีดกว่าผ้าไหม

ตอนที่ 2

โครงเรื่อง

คิมยูนฮีไม่ต้องการที่นางสนมของเสนาบดีกลาโหม เธอยังพยายามหาเงินไปชำระหนี้ให้เร็วที่สุดต่อไปด้วยการไปส่งหนังสือต้องห้ามเป็นหนังสือที่ราชสำนักสั่งห้ามขาย ทว่าเธอก็โดนอีซอนจุนจับได้และขัดขวางอีกครั้งทำให้ความพยายามของเธอสูญเปล่า คิมยูนฮียังไม่ยอมแพ้ แต่มั่นใจไม่ทันการ เสลียงเจ้าสาวมารอรับคิมยูนฮีที่หน้าบ้าน เธอตัดสินใจหนีการแต่งงานด้วยการปลอมตัวเป็นผู้ชายอีกครั้ง และเข้าสอบคัดเลือกบัณฑิตของคยุนกวานด้วยชื่อของน้องชาย พระราชาทรงยินยอมให้รับคิมยูนฮีเข้าศึกษาที่ของคยุนกวานได้ด้วยความช่วยเหลือของอีซอนจุน คิมยูนฮีต้องเข้าไปศึกษาที่ของคยุนกวาน

ตัวละคร

1. คิมยูนฮี
2. อีซอนจุน
3. พระราชา

ความคิด

ในตอนี่ 2 แสดงให้เห็นถึงความคิดของคิมยูนฮีที่มีต่อข้าหลวงราชสำนักหรือการเมือง ว่าทำไมการปกครองการเมืองไม่ได้ช่วยเหลือประชาชนเลย มีเพียงข้าหลวงและชนชั้นสูงที่สามารถเข้าถึงการใช้ชีวิตกันอย่างมีความสุข ความสบายในขณะที่ประชาชนทั่วไปอย่างตนถึงได้รับแต่ความลำบากและไม่สามารถที่จะก้าวหน้าได้แม้แต่การจะเป็นข้าหลวงก็เป็นเรื่องยากจากทำพูดของคิมยูนฮี

“ท่านเชื่อจริงๆ หรือว่า ใครๆ ก็สามารถสอบผ่านได้และเป็นข้าหลวงได้โดยไม่คำนึงถึงชนชั้น เงิน และภูมิหลังของครอบครัว ท่านคิดจริงๆ หรือว่าข้าจะเปลี่ยนแปลงสิ่งต่างๆ ได้เพียงแค่สอบให้ผ่าน ข้าคิดว่าโชซอนไม่ได้เป็นแผ่นดินที่ดีขนาดนั้น”

จากคำพูดข้างต้น ทำให้รู้ว่าแทนจริงแล้วคิมยูนฮีไม่ได้ต้องการไปสอบแทนหรือไม่ได้ต้องการเป็นข้าหลวง แต่เมื่อคิมยูนฮีต้องการหลีกเลี่ยงจากการแต่งงานจึงเป็นจุดพลิกผันให้คิมยูนฮีตัดสินใจมาสอบแทนในการสอบคัดเลือกบัณฑิตของคยุนกวาน แต่คิมยูนฮีก็แสดงความเชื่อตรงออกมาจากการเขียนคำตอบข้อสอบว่าแทนจริงแล้วเธอมาสอบแทน เพราะมีคนจ้างมา จากคำพูดของคิมยูนฮี

“ข้าได้ร่ำเรียนมามากพอ ที่จะจำบทร้อยกรองได้ แต่วันนี้ข้ามาสนามสอบเพื่อมาสอบแทน เพราะกลัวภู่ที่ล่องเกิน มิได้ของแผ่นดิน ข้าจึงล้มเลิกความตั้งใจแรก แต่ในขณะที่ข้าไม่ได้ทำผิดกฎ ข้าไม่เที่ยงธรรมพอที่จะเข้ามาในราชสำนัก”

และยังทำให้รู้ถึงความคิดของอีซอนจุนที่จ้างคิมยุนฮีมาเพื่อต้องการที่จะช่วยคิมยุนฮีเพราะคิมยุนฮีมีความสามารถ และเป็นคนดีและอีกหนึ่งเหตุผลคือเพื่อทดสอบพระราชา จากคำพูดของอีซอนจุน และพระราชา

อีซอนจุน “คิมยุกชิกที่กระหม่อมรู้จักเป็นนักเขียนและนักคิดที่มีพรสวรรค์ เขาเป็นคนมีศีลธรรมและเป็นห่วงความทุกข์ยากของประชาชนด้วย แต่เขาปฏิเสธที่จะสอบเพราะเชื่อมั่นว่าเป็นไปไม่ได้ที่ชายคนหนึ่งจากตระกูลที่ไม่เป็นที่รู้จักจะเข้ามาทำงานในราชสำนัก”

พระราชา “สิ่งที่เจ้าตั้งใจจะบอกคือเจ้าจ้าง คิมยุนชิกมาสอบแทน เพื่อทดสอบข้างั้นหรือ”

การใช้ภาษา

การใช้ภาษาในตอนี่ 2 ส่วนใหญ่จะเป็นกึ่งภาษาทางการเนื่องจากเป็นการพูดคุยระหว่างข้าหลวงเป็นหลัก แล้วมีภาษาระดับทางการและภาษาสามัญปกติทั่วไปปะปนเล็กน้อย เนื่องจากมีฉากที่ต้องพูดคุยกับพระราชา และฉากที่พูดคุยระหว่างชาวบ้าน

เพลง

มีเสียงดนตรีประกอบฉากระหว่างเหตุการณ์ที่เป็นจุดเริ่มต้น หวาดกลัว หรือเป็นฉากที่นักแสดงต้องแสดงอารมณ์ เช่น ฉากอีซอนจุนวิ่งหนีทหาร ฉากที่คิมยุนฮีต้องลาแม่และน้องชายเพื่อไปศึกษาที่ซงคยุนกวาน เป็นต้น นอกจากนี้ดนตรีประกอบฉากแล้วยังมีเสียงประกอบฉาก เช่น เสียงชาวบ้านคุยกันที่ตลาด เสียงฝนตกในป่าขณะอีซอนจุนกำลังวิ่งหนีทหาร เป็นต้น

ภาพ

ในตอนี่ 3 ฉากเริ่มต้นเป็นฉากในป่าที่อีซอนจุนและคิมยุนฮีหนีทหารไปด้วยกัน ฉากที่ร้านหนังสือที่คิมยุนฮีทำงานอยู่ ฉากที่บ้านของคิมยุนฮี ฉากที่เยอะที่สุดจะเป็นฉากที่สนามสอบ มีฉากที่ตลาดเพียงเล็กน้อย เครื่องแต่งกายจะเป็นชุดฮันบกทั้งชายและหญิงโดยจะแตกต่างกันไปตามฐานะ และมีของทหาร และชุดของนักศึกษาของซงคยุนกวาน

ตอนที่ 3

โครงเรื่อง

บัณฑิตที่สอบผ่านทุกคนต้องเข้าร่วมประเพณีรับน้องใหม่ หากบัณฑิตใหม่ไม่สามารถทำภารกิจที่ได้รับมอบหมาย จากรุ่นพี่ได้สำเร็จจะต้องออกไปจากของคยุณกวาน ทุกคนต่างคิดว่ายุณฮีจะต้องทำไม่สำเร็จอย่างแน่นอน เนื่องจาก เป็นภารกิจที่ยาก แต่เธอกลับทำได้สำเร็จด้วยคะแนนสูงสุด จึงสร้างความไม่พอใจให้กับหัวหน้าบัณฑิตฮาอินซู คิม ยุณฮีเมื่อเธอรู้ว่าเพื่อนร่วมห้องของเธอคือ ซอนจุนที่เธอเกลียดชัง นอกจากนี้เธอต้องอยู่กับเขา เธออาจถูกจับได้ว่า แท้จริงแล้วเป็นผู้หญิง ความโศกเศร้าของคิมยุณฮียังไม่สิ้นสุดเพียงเท่านี้ มุนแจชิน ผู้มีฉายาว่าชายบ้า คือเพื่อนร่วม ห้องอีกคนของพวกเขา เนื่องจากอีซอนจุนเป็นลูกขุนนางฝั่งโนรน ควรจะต้องนอนหอพักฝั่งตะวันตกแต่อีซอนจุน กลับไม่สนใจธรรมเนียมนี้จึงโดนกีดกันจากนักศึกษาฝั่งโนรนและหัวหน้าบัณฑิตฮาอินซูแต่อีซอนจุนก็ไม่ได้สนใจ แต่อย่างไรก็ตาม ทำให้หัวหน้าบัณฑิตฮาอินซูหันกลับมาคัดค้านคิมยุณฮีแทน

ตัวละคร

1. คิมยุณฮี
2. อีซอนจุน
3. หัวหน้าบัณฑิตฮาอินซู
4. มุนแจชิน
5. กูยงฮา

ความคิด

ในตอน ที่ 3 แสดงให้เห็นถึงความพยายามในการเอาตัวรอดและพยายามปรับตัวในการอยู่ร่วมกับผู้ชายในของคยุณกวาน ของ คิมยุณฮี เนื่องจากต้องไม่ให้ผู้ใดล่วงรู้ว่าตนเองเป็นผู้หญิงปลอมตัวมา แต่ด้วยคิมยุณฮีเป็นคนมีน้ำใจ และไม่อาจเห็นผู้ใดถูกรังแกได้จึงต้องช่วยเหลืออีซอนจุนจากคำพูดของหัวหน้าบัณฑิตฮาอินซู คิมยุณฮี

คิมยุณฮี “เจ้าพูดว่ามันเป็นธรรมเนียมสำหรับผู้ที่จะชนะภารกิจบัณฑิตใหม่ ที่จะได้รับสิทธิ์ของอะไรก็ได้หนึ่งอย่าง ข้าอยากใช้รางวัลของข้า เพื่ออีซอนจุน ได้โปรดอย่าลงโทษเขาที่ทำภารกิจไม่สำเร็จ”

หัวหน้าบัณฑิตฮาอินซู “เจ้าอยากจะใช้ความปรารถนาของเจ้าช่วย อีซอนจุนใช่ไหม แต่ข้ามีอำนาจที่จะแนะนำบัณฑิตให้รับตำแหน่งราชสำนักเหมือนกัน ถ้าเจ้าต้องการข้ามอบตำแหน่งในราชสำนักให้เจ้าได้ เจ้ายังอยากจะใช้ความปรารถนาของเจ้าช่วย อีซอนจุนอยู่ไหม”

คิมยุนฮี “อยากครับ”

และทำให้เข้าใจถึงเหตุผลของการปฐมนิเทศบัณฑิต และรู้ว่าอีซอนจุนไม่ได้อยากที่จะต่อต้านการปฐมนิเทศบัณฑิตแล้วไม่ทำภารกิจเพียงแต่ไม่ต้องการให้ผู้หญิงเสื่อมเสีย จากคำพูดของ กุยงฮาและอีซอนจุน

กุยงฮา “การปฐมนิเทศบัณฑิตใหม่มีไว้สำหรับคนอย่างเจ้า มีไว้เพื่อคนที่มาเจ้าตระกูลที่มีอำนาจ ที่ไม่รู้อะไรเลยเกี่ยวกับการอยู่ใต้บังคับบัญชา ก็เพื่อให้เจ้ารู้ว่าเจ้าไม่ได้อยู่สูงตลอดเวลา ทำไมนะหรือ ก็เพราะที่นี้คือของคยุนกวาน ไม่ว่าพ่อเจ้าจะเป็นใครหรือบ้านเจ้าจะใหญ่แค่ไหน เจ้าคือบัณฑิตใหม่ อย่าทำตัวสูงส่งและยิ่งใหญ่ นั่นคือสิ่งที่เราซึ่งเป็นรุ่นพี่อยากสอนเจ้า”

อีซอนจุน “ดอกบัว นางเป็นคนดีมีศีลธรรม มันผิดหลักการพุทธอันดีงาม ที่จะทำให้นางเป็นสิ่งที่ทำให้เปล็ดเปล็น มันไม่ใช่การดูหมิ่นพวกเจ้าที่เป็นรุ่นพี่แต่อย่างใด”

การใช้ภาษา

ในตอนที่ 3 จะเป็นภาษาสามัญทั่วไปเนื่องจากการพูดกันระหว่างรุ่นพี่และรุ่นน้องที่เป็นบัณฑิตเป็นส่วนใหญ่

เพลง

มีดนตรีประกอบฉากที่แสดงถึงการ ตื่นตกใจ สถานการณ์ที่ยากลำบากได้รับการแก้ไข หรือหวาดกลัว จะมีดนตรีประกอบเพื่อการส่งอารมณ์ให้กับผู้ชมอีกทั้ง ยังมีเสียงเพื่อเสริมความสมจริง เช่น เสียงเปิดประตู เสียงถอดรองเท้า เสียงถอดเสื้อผ้า เสียงวิ่ง อีกด้วย

ภาพ

ในตอนที่ 3 จะเป็นฉากในช่วงเวลากลางคืนเยอะ เนื่องจากกิจกรรมต่างๆ ภายในเรื่องจะเกิดขึ้นตอนกลางคืน ฉากที่ของคยุนกวาน และฉากที่หอนางโลมที่คิมยุนฮีไปทำภารกิจ ฉากที่บ้านของเสนาบดีกลาโหมที่อีซอนจุนไปทำภารกิจ การแต่งตัวภายในตอนที่ 3 ส่วนใหญ่จะแต่งตัวด้วยชุดที่อันบกที่เป็นเครื่องแบบของของคยุนกวานเป็นหลัก มีการแต่งตัวเป็นปีศาจของรุ่นพี่ขนาดรับน้อง และการแต่งการของนางโลมที่เป็นชุดอันบกที่มีลวดลายและสีสันที่สวยงาม มีการใส่เครื่องประดับผม

ตอนที่4

โครงเรื่อง

ตามประเพณีดั้งเดิมของชองคยูนกวาน บัณฑิตใหม่ต้องผ่านงานเลี้ยงฉลองก่อนเริ่มต้นการศึกษา คิมยูนฮีและบัณฑิตร่วมชั้นเรียนของเธอ ฉลองด้วยกันในตอนค่ำ เธอดื่มเหล้าไปถ้วยใหญ่ อีซอนจุนอยากแก้ไขความสัมพันธ์ที่ย่ำแย่กับคิมยูนฮี เขาจึงไปร่วมงานฉลองด้วย ทำให้เธอและคนอื่น ๆ ประหลาดใจเป็นอย่างมาก พวกเขาสนุกสนานกันคืนนั้น ซอนจุนที่ไม่เคยดื่มมาก่อนก็ได้ดื่มจนเมามาย หัวหน้าบัณฑิตฮาอินซูยังคงไม่พอใจที่คิมยูนฮีและอีซอนจุนผ่านภารกิจในประเพณีรับน้องใหม่จึงตัดสินใจปิดประตูของคยูนกวาน ทำให้คิมยูนฮีและอีซอนจุนกลับเข้ามาไม่ได้ บัณฑิตจะถูกลงโทษหากไม่กลับของคยูนกวานภายในเวลาที่กำหนด แต่เมื่อคณะอาจารย์ไปตรวจตราหอพัก คิมยูนฮีก็ออกมาจากห้องของเธอทั้งที่ไม่รู้ว่าเข้ามาได้ แต่คิมยูนฮีได้รับความช่วยเหลือจากรุ่นพี่กุงฮา

ตัวละคร

1. คิมยูนฮี
2. อีซอนจุน
3. หัวหน้าบัณฑิตฮาอินซู
4. กุงฮา
5. บัณฑิตร่วมชั้น

ความคิด

ในตอนี่ 4 ถึงแม้ว่าคิมยูนฮีจะเป็นคนที่ดีและช่วยเหลือผู้อื่นแต่ในตอนนี้ก็แสดงให้เห็นถึงความหวาดกลัวของ คิมยูนฮีและความลังเล จากคำพูดของคิมยูนฮี

“ข้าเกรงว่ามันยังไม่จบ จนกว่าเจ้าจะย้ายไปอยู่เรือนตะวันตก หัวหน้าบัณฑิตฮาอินซู น่ากลัวกว่าเจ้าที่เจ้าคิด หลักการของเจ้ายิ่งใหญ่แค่ไหน ถึงต้องไปสู้รบปรบมือกับเขาด้วย”

“ข้าไม่สนใจเรื่องการสอบขั้นสูงหรือตำแหน่งในราชสำนัก สิ่งที่ข้าสนใจคือการอยู่รอด นี่คือหลักการชี้นำและความปรารถนาของข้า”

ถึงแม้ว่าคิมยูนฮีจะมีความล้มเหลวแต่หลังจากการเรียนแล้วทุกคนสอบตกทั้งหมดมีเพียงอีซอนจุนที่สอบผ่านทำให้เพื่อนบัณฑิตรู้มว่าอีซอนจุนว่าเป็นเพราะพ่อจึงสอบผ่านเป็นเหตุที่ทำให้คิมยูนฮีเริ่มเข้าใจอีซอนจุนมากขึ้นและทำให้ความหวาดกลัวลดลง จากคำพูดของ คิมยูนฮี

“พวกเจ้าแย่กว่าอีก ขนาดคนนำรำคาญอย่าง อีซอนจุนยังไม่ทำอย่างนี้เลย พวกเจ้ามั่นใจในเสาะอย่างนินทาคนอื่นลับหลัง พวกเจ้าทุกคนน่าละอาย ถ้าพวกเจ้าไม่พอใจคะแนนของตัวเองก็ไปหาอาจารย์จองลี”

“ข้าเกลียดเขามากกว่าที่พวกเจ้าจะคาดคิดได้ แต่นั่นมันก็ยังไม่ถูก วันนี้อีซอนจุนไม่ได้ทำอะไรผิด และพวกเจ้าก็รู้ด้วยเหมือนกัน”

การใช้ภาษา

ในตอนที่ 4 เป็นการใช้ภาษาสามัญทั่วไปเพราะส่วนใหญ่จะเป็นบทสนทนาระหว่างเพื่อน แต่มีภาษาถึงทางการเข้ามาปะปนจากฉากอาจารย์สอนนักศึกษา

เพลง

มีเสียงดนตรีส่วนใหญ่เป็นเปียโนในฉากที่แสดงถึงอารมณ์เศร้าเสียใจ และในช่วงที่เจียบก็จะมีเสียงที่แสดงถึงความเจียบ มีเสียงของไวโอลิน ในฉากที่แสดงถึงความสุขหรืออารมณ์ดี มีเสียงประกอบฉากอื่นๆ เพื่อความสมจริง เช่น เสียงแจกันแตก เสียงคนเดินหรือวิ่ง เสียงต๋ม่น้ำ เสียงชนแก้ว เป็นต้น

ภาพ

เป็นฉากในห้องเรียนและห้องพักที่ของคยุนกวานและร้านที่ไปเฉลิมฉลองสำหรับบัณฑิตใหม่ เป็นชุดฮักบกที่เป็นเรื่องแบบของนักศึกษาของของคยุนกวานเป็นส่วนใหญ่ และมีชุดฮักบกธรรมดาของชาวบ้าน

ตอนที่ 5

โครงเรื่อง

อาจารย์จองย็คยงจับได้ว่ายูนฮีเป็นหญิงสาว ถ้าหากเปิดโปงความลับของเธอ เธอจะต้องได้รับโทษประหาร ในขณะที่นั้น ของคยุนกวานก็กำลังวุ่นกับการจัดการแข่งขันธนูครั้งใหญ่ เพราะพระราชาก็จะมาชมการแข่งขันนี้ด้วย ทุกคนฝึกกันอย่างหนักและหวังชัยชนะในการแข่งขันครั้งนี้ บุคคลนิรนามโจมตีซอนจุนระหว่างการฝึกซ้อมทำให้เขาได้รับบาดเจ็บที่แขนขวา แต่เขายังไม่หมดกำลังใจและฝึกซ้อมต่อไปด้วยแขนข้างซ้าย คิมยูนฮีประทับใจในความอุตสาหะของซอนจุน เธอรวบรวมความกล้าไปบอกกับอาจารย์ย็คยงว่าเธอยังคงอยากศึกษาที่ของคยุนกวานต่อไป

ตัวละคร

1. คิมยุนฮี
2. อีซอนจุน
3. อาจารย์จองย็คยอง

ความคิด

ในตอนนี้ เนื่องจากคิมยุนฮีถูกอาจารย์จับได้ว่าเป็นผู้หญิงจึงทำให้คิมยุนฮีเกิดความท้อแท้ และไม่มั่นใจว่าจะอยู่ที่ของคยุนกวานต่อไปหรือออกไปและการแข่งขันธนูที่ยากลำบากสำหรับคิมยุนฮีที่เป็นผู้หญิงร่างกายไม่ได้รับการฝึกยิ่งทำให้เกิดความท้อแท้เป็นอย่างมาก จากคำพูดของ คิมยุนฮี

“ข้ออ้างอย่างนั้นหรือระวังคำพูดเจ้าหน่อย สำหรับข้อม้นยากกว่าที่เจ้าคิด ในขณะที่เจ้ามีเวลาเหลือเพื่อที่จะฝึกการยิงธนูจนชำนาญ ช้ายังกับการหาเข้ากินค่าเกินกว่าจะมาคิดเกี่ยวกับมัน”

“เจ้าคิดว่าใครก็เปลี่ยนโลกได้ถ้าเขามุ่งมั่นตั้งใจใช่ไหม แต่เจ้าไม่รู้จริงๆ แล้วโลกเป็นอย่างไร เจ้าถูกปกป้องและเอาอกเอาใจ เข้าทำงานในราชสำนักอย่างนั้นหรือ คว่าโอกาสนี้อย่างนั้นหรือ เจ้าไม่เห็นคุณค่าของโอกาสนั้นสำหรับข้า สิ่งที่เจ้าพูด จำเป็นต้องมีปาฏิหาริย์”

แต่เมื่อคิมยุนชิกได้เห็นความพยายามของอีซองจุน จึงอยากลองพยายามดูบ้าง นอกจากนี้คิมยุนฮีต้องการจะบอกกับอาจารย์ว่าเป็นผู้หญิงก็สามารถทำได้อย่างผู้ชาย จากคำพูดของ คิมยุนฮี

“คิมยุนชิกอาจจะไม่ใช่ชื่อของข้า แต่บทร้อยกรองที่ฝ้ายบาทให้ผ่าน ข้าเป็นคนเขียน และมันเป็นคำสั่งของพระราชาสั่งให้ข้าอยู่และเรียนที่นี่”

“ท่านพูดว่าการเรียนมีไว้เพื่อประชาชน ผู้หญิงไม่ใช่ส่วนหนึ่งของประชาชนหรือ”

“เป็นเพราะผู้หญิงและผู้ชายแตกต่างกันใช่ไหม แต่ถ้าไม่ต่างละ ถ้าข้าไม่ต่างจากคนอื่นๆ ของที่นี่ละ”

การใช้ภาษา

การใช้ภาษาในตอนที่ 5 จะใช้ภาษาสามัญทั่วไปมีคำกึ่งทางการในฉากที่คิมยุนฮีคุยกับอาจารย์

เพลง

มีดนตรีประกอบจะประกอบฉาก ที่มีการแสดงถึงอารมณ์ต่างๆ ส่วนใหญ่เป็นเสียงของไวโอลินและเปียโนเป็นหลัก มีเครื่องเป่าปะปนเล็กน้อย มีเพลงประกอบในฉากที่คิมยูนซิกกำลังย้อนคิด มีเสียงประกอบฉาก เช่น เสียงพูดคุยของชาวบ้าน เสียงลม เสียงยิงธนู

ภาพ

ฉากส่วนใหญ่ในตอนที่ 5 จะเป็นฉากในซองคยุนกวาน และที่สนามซ้อมธนูเป็นหลัก ในส่วนของการแต่งกายจะเป็นชุดอักษกที่ใส่ซ้อมยิงธนูและไม่ใส่หมวกตามปกติ และชุดอักษกที่เป็นเครื่องแบบของอาจารย์และข้าหลวงราชสำนัก นอกจากนี้ยังมีเสื้อผ้าของนางโลมที่มีความสวยงามมีสีสันทัดใจ

ตอนที่ 6

โครงเรื่อง

คิมยูนฮีบอกความตั้งใจของเธอที่จะศึกษาในซองคยุนกวานต่อให้อาจารย์ยัคยงได้รู้ เธอไม่ต้องการที่จะกลับไปเป็นนางสนมและใช้ชีวิตอย่างไร้ศักดิ์ศรี ยัคยงทำข้อตกลงกับเธอว่าถ้าเธอชนะการแข่งขันยิงธนูในครั้งนี้ เขาจะอนุญาตให้เธออยู่ที่ซองคยุนกวานต่อไป คิมยูนฮีให้สัญญาว่าเธอจะชนะให้ได้ ยูนฮีขอให้ซอนจุนช่วยสอนยิงธนูเพราะว่าเธอไม่เคยทำมาก่อนเลย หลังจากการฝึกทักษะและกำลังมากมาย ยูนฮีพัฒนาขึ้นมากและทำให้เพื่อนร่วมชั้นประหลาดใจจากการยิงโดนเป้าที่อยู่ไกลออกไปมาก

ตัวละคร

1. คิมยูนฮี
2. อีซอนจุน

ความคิด

คิมยูนฮีเริ่มการฝึกซ้อมธนูอย่างจริงจังโดยมีอีซอนจุนเป็นคนช่วยในตอนที่ 6 ทำให้เห็นว่าคิมยูนซิกมีความตั้งใจและมุ่งมั่นในการพิสูจน์ตนเองว่าเหมาะสมที่จะอยู่ในซองคยุนกวานต่อไป จากคำพูดของ อีซอนจุน

“ข้าเอาผู้สอบแทนอันดับต้นๆ ของแผ่นดินเข้าซองคยุนกวาน เจ้าลืมไปแล้วหรือ หมี่เล่นกล ทำดีมาก คิมยูนซิก ข้าภูมิใจในตัวเจ้า”

การใช้ภาษา

เป็นภาษาสามัญที่เป็นภาษาปากทั่วไป เนื่องเป็นบทสนทนาระหว่าง เพื่อนเยอะ

เพลง

มีดนตรีประกอบฉาก โดยที่ในฉากที่แสดงอารมณ์มีความสุขตื่นเต้นหรือต่อสู้จะเป็นไวโอลิน แต่ในฉากเศร้าเสียใจ ผิดหวัง จะเป็นเสียงเปียโนประกอบ มีเสียงประกอบฉากเพื่อความสมจริง เช่น เสียงวิ่ง เดิน ลม ยิงธนู เป็นต้น

ภาพ

โดยฉากในตอนที่ 6 จะเป็นฉากในซองคยุนกวาน ที่สนามซ้อมยิงธนู และในป่าที่ฝึกกำลัง โรงอาหารภายในซองคยุนกวานเป็นฉากกินข้าว ในส่วนของการแต่งกายมีความหลากหลายขึ้น มีทั้งชุดฮักบกที่สำหรับนักศึกษา และชุดทางการที่ราชสำนักใส่ ชุดพิธีการของผู้แข่งขันยิงธนูที่เป็นผ้าไหมที่มีสีม่วงและสีเขียว ชุดของพระราชาก็ปักมั่งกรสีทองลวดลายมีความซับซ้อน

ตอนที่ 7

โครงเรื่อง

คิมยุนฮีและอีซอนจุนพร้อมสำหรับการแข่งขันธนูแล้ว แต่มุนแจชินยังคงหายไป ถ้ามุนแจชินมาไม่ทันเวลา คิมยุนฮีและอีซอนจุนจะไม่สามารถเข้าร่วมการแข่งขันธนูได้ มุนแจชินมาทันเวลาเฉียดฉิว พวกเขาต้องแข่งกับทีมของฮาอินซูในรอบสุดท้าย คิมยุนฮีทำให้เพื่อน ๆ ประหลาดใจด้วยการคว้าเอาชัยชนะมาได้ ความพยายามของเธอประสบผลสำเร็จ อาจารย์จอยยังคงยอมให้เธออยู่ที่ซองคยุนกวานต่อไป ยุนฮีออกไปอาบน้ำในยามดึกที่สถานที่ลับที่กยูงฮาแนะนำให้ ทั้งที่แท้จริงแล้ว เขาเพียงแกล้งหลอกเธอว่ามันเป็นสถานที่ร้างผู้คน มุนแจชินเดินผ่านมาพอดี และเห็นคิมยุนฮีอาบน้ำอยู่ข้างใน

ตัวละคร

1. คิมยุนฮี
2. อีซอนจุน
3. มุนแจชิน
4. กยูงฮา

5. หัวหน้าบัณฑิตฮาอินซู

6. อาจารย์จองย็คยอง

ความคิด

ในตอนี่ 7 ทำให้เห็นว่าความพยายามของคิมยูนฮีประสบความสำเร็จไปได้อย่างดีถึงแม้จะมีอุปสรรค จากคำพูดของพระราช

“ที่มความเป็นหนึ่งเดียวกันข้ามพรรคชนะ การแข่งขันยิ่งธูครั้งใหญ่ พวกเจ้าเก่งกว่าข้าเสียอีก อีซอนจุน มุนแจชิน คิมยูนชิก ข้าจะฝากความหวังไว้ที่พวกเจ้า”

แต่เมื่อผ่านการแข่งขันยิ่งธูไปได้ ก็มีเรื่องใหม่เข้ามาคือกุงงฮา เริ่มสงสัยและอยากจะพิสูจน์ว่าแท้จริงแล้วคิมยูนฮีเป็นผู้หญิงหรือเปล่า จึงลอบให้คิมยูนฮีไปอาบน้ำทำให้คิมยูนฮีต้องระวังตัวมากขึ้น จากคำพูดของกุงงฮา

“เกิดอะไรขึ้น เจ้าดูเหมือนอะไรไม่รู้ ถอดเสื้อผ้าออกสิ ข้าจะเอาน้ำราดหลังเจ้านะ ไม่เอาน่า เราสองคนเป็นผู้ชายเหมือนกันนะ”

“อย่างนั้นหรือ ข้าสงสารเจ้า ดังนั้นข้าจะบอกที่ที่ปลีกวิเวกออกไปซึ่งเจ้าไม่ต้องกังวล ว่าใครจะเห็นแผลเป็นของเจ้า”

“มันไม่ใช่เรื่องที่ว่า ผู้ชายอยากเห็นผู้หญิงโป้ คิดเสียว่าเป็นการสืบสวนหาความจริง”

การใช้ภาษา

ในตอนี่ 7 ใช้ภาษาสามัญปะปนกับภาษาทางการเนื่องจากบทสนทนาระหว่างเพื่อน และเป็นบทสนทนาระหว่างบัณฑิตและพระราช

เพลง

มีดนตรีประกอบฉากที่เป็นแสดงออกของอารมณ์ เช่น ตื่นเต้น ดีใจ และการตามหาความจริง เป็นจังหวะเร็วเพื่อให้ความรู้สึกที่ตื่นเต้น เสียงประกอบฉากเพื่อความสมจริงก็ยังคงไว้ เช่น เปิดประตูปิดประตู เสียงเดิน หรือเวลาเงียบที่จะเป็นเสียงที่สื่อถึงความเงียบ

ภาพ

ฉากที่ ซองคยุนกวานที่สนามธนูเป็นหลักในตอนที่ 7 มีฉากที่ห้องนอนและที่ร้านเฉลิมฉลอง เล็กน้อย ชุดจะเป็นชุดอันบกที่เป็นทางการทั้งของพระราชินี ข้าหลวงราชสำนัก ของบัณฑิตซองคยุนกวาน และชุดอัยกของนางโลมที่ ดึงดูดสวยงาม

ตอนที่ 8

โครงเรื่อง

มุนแจชินรู้ว่าคิมยุนฮีเป็นผู้หญิง เขาจึงพยายามกันอีซอนจุนและกยุงฮาไม่ให้เข้าไปในห้องนั้นได้เพื่อไม่ให้พวกเขา รู้ความลับของเธอ เมื่อถึงวันที่บัณฑิตซองคยุนกวานได้รับอนุญาตให้กลับบ้านได้ อีซอนจุนเตรียมมาให้คิมยุนฮี นำไปใช้รักษาน้องชายเพื่อสร้างเสริมความสัมพันธ์ที่ดีระหว่างพวกเขาทั้งสองคน ในขณะที่เดียวกัน ฮาอินซูก็มาแกล้งให้คิมยุนฮีอับอายด้วยการเอาอาหารเหลือให้กับเธอต่อหน้าเพื่อน ๆ ร่วมชั้นเรียน คิมยุนฮีเดินทางกลับบ้านด้วยความเศร้าใจ เสนาบดีฮาสงสัยว่าคิมยุนฮีคือ "นักเขียนผ้าแดง" ที่เป็นคนปิดประกาศสีแดงที่มีเนื้อความต่อต้านราชสำนัก เขาจึงสั่งให้คนสะกดรอยตามคิมยุนฮี

ตัวละคร

1. มุนแจชิน
2. คิมยุนฮี
3. อีซอนจุน
4. กยุงฮา

ความคิด

ในตอนที่ 8 มุนแจชินรู้ว่าคิมยุนฮีเป็นผู้หญิง เขาจะพยายามแยก อีซอนจุนและกยุงฮาออกจากคิมยุนฮี นอกจากนี้หัวหน้าบัณฑิตฮาอินซูยังพยายามที่จะกลั่นแกล้งคิมยุนฮี อีซอนจุนอยู่ จากคำพูดของหัวหน้าบัณฑิตฮาอินซู

“ข้าควรปล่อยให้พระราชินีเอาพวกเขาออกจากซองคยุนกวานด้วยพระองค์เอง หรือข้าควรทำให้พวกเขาไม่ถูกกัน”

“ข้าคิดๆดูแล้ว ว่าใครเหมาะสมที่สุดที่จะดูแลอาหารที่เหลือ ใครกันคือคนที่ยากจนมาก แต่ฉลาดพอที่จะไม่พูดเรื่องศักดิ์ศรีและทำให้เป็นเรื่องใหญ่ เจ้าโง่ละ คิมยุนชิก”

เป็นครั้งแรกของการกลับบ้านหลังจากมาศึกษาที่ของคยูนกวาน ระหว่างที่กลับบ้านก็ห้ามทำตัวไม่มีทำให้เสื่อมเสีย ชื่อเสียงและการกลับบ้านจะได้เงินค่ากิน ระหว่างที่คิมยูนฮีกลับบ้านได้มีคนสะกดรอยตามคิมยูนฮีโดยเสนาบดี กลาโหมเป็นคนสั่ง จากคำพูดของคนติดตาม

“เสนาบดีกลาโหม ไม่ใช่เจ้า แต่เป็นบัณฑิตตัวเล็กคนนั้น”

การใช้ภาษา

เป็นภาษาสามัญทั่วไปเพราะเป็นบทสนทนาระหว่างเพื่อน และชาวบ้าน

เพลง

มีดนตรีประกอบในช่วงที่เป็นการแสดงอารมณ์เป็นหลัก โดนดนตรีที่ใช้จะเป็นเครื่องดนตรีเปียโนและไวโอลินเป็นส่วนใหญ่ ในส่วนเสียงประกอบ เป็นเสียงชาวบ้านพูดคุยกัน เสียงวิ้ง หรือชกต่อยกัน เพื่อให้เกิดความสมจริง

ภาพ

ฉากส่วนใหญ่อยู่ในของคยูนกวาน ห้องประกอบพิธี ห้องนอนของทั้ง 3 คน และที่ตลาดระหว่างทางกลับบ้าน มีฉากที่บ้านของสมุหนายกหรือเสนาบดีกลาโหมเล็กน้อย ในส่วนของเสื้อผ้าก็จะเป็นชุดอักบักที่มีหลากหลายสีสันไปตามฐานะของแต่ละบุคคล

ตอนที่ 9

โครงเรื่อง

เกิดเหตุลักขโมยขึ้นในของคยูนกวาน คิมยูนฮีตกเป็นผู้ต้องสงสัยว่าเป็นหัวขโมย แต่ทันใดนั้น พระราชาได้มาเยือนพร้อมรับสั่งให้เธอพิสูจน์ความบริสุทธิ์ภายในสองวัน ไม่เช่นนั้นเธอต้องถูกไล่ออก ไม่มีใครเชื่อว่าคิมยูนฮีไม่ได้ทำ นอกจากนี้อีซอนจุน มุนแจชิน และกวยองฮา ทำให้กลุ่มสี่หนุ่มรูปงามซึ่งมีสมาชิกคือ คิมยูนฮี อีซอนจุน มุนแจชิน และกวยองฮา ถู้อำนาจขึ้นและเริ่มต้นสืบว่าใครคือหัวขโมยตัวจริง พวกเขาใกล้พบความจริงมากขึ้นเรื่อย ๆ และพบว่าพ่อค้าในเมืองสนิทกับเจ้าหน้าที่ระดับสูง แต่แล้วฮาอินซุกก็มาเจอพวกเขาโดยบังเอิญ

ตัวละคร

1. คิมยูนฮี
2. อีซอนจุน

3. มุนแจชิน
4. กุยงฮา
5. พระราชา
6. ฮาอินซู

ความคิด

ในตอนนี้องของบัณฑิตในของคยองกวานโดนขโมยรวมไปถึงยาในห้องพยาบาลด้วย บัณฑิตในของคยองกวานต่างก็สงสัยคิมยุนฮีเนื่องจากโจรที่นำของไปขายเอาป้ายชื่อของคิมยุนฮีไปด้วย หัวหน้าบัณฑิตฮาอินซูจึงอาศัยโอกาสนี้ในการเล่นเกมคิมยุนฮี จากคำพูดของหัวหน้าบัณฑิตฮาอินซู

“ไม่ใช่แค่การขโมยที่เป็นปัญหา เราทุกคนรู้ว่ายาที่เราใช้ที่นี้มาจากโรงหมอแห่งแผ่นดิน นั่นก็คือมาจากหยาดเหงื่อและเลือดของประชาชน และถ้าเราไม่ใช่นั่น คนจนและคนมีความรู้ก็จะได้ใช้มัน แต่เจ้ากลับขายยาพวกนั้นเพื่อทำเงิน”

“ข้าจะพิสูจน์ความผิดที่ชัดเจนของคิมยุนชิก และกอบกู้ชื่อเสียงของบัณฑิตของคยองกวาน”

ซึ่งพระราชาจะเป็นประธานสภาบัณฑิตเองโดยการแบ่งออกเป็น 2 ฝ่ายคือฝ่ายที่คิดว่าคิมยุนฮีผิดและฝ่ายที่คิดว่าคิมยุนฮีถูกและทั้ง 2 ทีมต้องพิสูจน์ความบริสุทธิ์หรือความผิดของเขา โดยมีเวลา 2 วัน

ในตอนที 9 หลังจากที่ทั้ง 4 คน พยายามตามหาความจริง ก็ได้รู้วากองกำลังทหารได้ทำร้ายชาวบ้านที่มาขายของ โดยไม่ได้ขึ้นทะเบียนแต่ให้แต่พ่อค้าที่ขึ้นทะเบียนขายถือเป็นการผูกขาดทางการขาย จากคำพูดของคิมยุนฮี

“ตอนนี้ข้ารู้แล้วว่าทำไมจำนวนโจรถึงได้เพิ่มขึ้น ก็เพราะเฉพาะพ่อค้าที่ขึ้นทะเบียนเท่านั้นทำธุรกิจได้ คนยากจนและคนที่หิวโหยไม่มีทางเลือกนอกจากขโมย” แต่กลุ่มโนรนได้รับเงินทุนจากพ่อค้าที่ขึ้นทะเบียน เพื่อแลกกับการปกป้องอำนาจ ทั้ง 4 คนต้องเข้าไปที่บ้านพ่อค้าใหญ่ที่ลงทะเบียนและตามหาบัญชีแยกประเภทการทำธุรกรรมเพราะจะมีชื่อของโจร

การใช้ภาษา

การใช้ภาษาในตอนที 9 จะเป็นคำสามัญและคำทางการปะปนกัน

เพลง

ใช้เสียงเปียโนเป็นหลักในตอนนี้ ในฉากเศร้าๆ และใช้เสียงประกอบเพื่อให้เกิดความสมจริง เช่น เสียงวิ่ง

ภาพ

เป็นฉากภายในของคยูนกวาน ในตลาดในหมู่บ้าน และที่บ้านของพ่อค้า

ชุดเป็นชุดฮักบกแบบธรรมดาและชุดฮักบกแบบเป็นทางการเป็นชุดข้าหลวง

ตอนที่10

โครงเรื่อง

ซอนจุนถูกขังอยู่ในห้องไร่ทางหนี ในขณะที่ทหารกำลังตามตัวอยู่ด้านนอก เขาเกือบถูกจับได้ แต่ยุนฮีที่แปลงกายเป็นสาวนางโลมมาช่วยเขาไว้ได้ทันเวลา เมื่ออีซอนจุนเห็นคิมยุนฮีแต่งชุดหญิงสาวแบบนั้น เขาเริ่มเกิดความรู้สึกแปลก ๆ ขึ้นกับเธอ ในที่สุดสี่หนุ่มรูปงามก็พบหัวขโมยตัวจริงในหมู่บ้านใกล้กับของคยูนกวาน แต่เมื่อคิมยุนฮีได้ฟังเรื่องราวที่น่าสงสารของหัวขโมย เธอก็อยากยอมรับผิดแทน อีซอนจุนต้องการจะช่วยคิมยุนฮีให้ได้ แต่เขาต้องแสดงหลักฐานว่าพ่อค้าได้ตัดสินบนเจ้าหน้าที่ระดับสูงมาเป็นเวลานาน แต่มันอาจทำให้พ่อของเขาติดร่างแหไปด้วย

ตัวละคร

1. คิมยุนฮี
2. อีซอนจุน
3. มุนแจชิน
4. กูยงฮา
5. โจร

ความคิด

ทั้ง 4 คน ไปเจอโจรแต่กลับพบว่าโจรไม่ได้รู้สึกว่สิ่งที่ตนเองทำเป็นเรื่องที่ผิดจากคำพูดของโจร

“ข้าทำอะไรผิดหรือ สักวันพวกท่านจะได้เป็นข้าหลวงกินเงินจากคนยากคนจน ดังนั้นข้าก็แค่เอาเงินภาษีคืนเพียงเล็กน้อย มันผิดมากนั่นหรือ”

แต่เมื่อทั้ง 4 คนรู้ถึงปัญหาและสาเหตุที่ทำให้โจรต้องมาขโมยของทำให้คิมยูนฮีรู้สึกสงสารเพราะเป็นคนที่ลำบาก เหมือนกันมาก่อนจึงไม่ต้องการบังคับให้โจรมายอมรับสารภาพต่อหน้าพระราชาราชแล้ว จากคำพูดของคิมยูนฮี

“เราพูดอะไรได้ด้วยเหรอ เด็กคนนั้นพูดถูก เขาเป็นเหมือนข้าตอนเป็นเด็กไม่มีผิด แต่ข้าโชคดีที่ได้เจอท่านและได้รับโอกาสที่ดี”

คิมยูนฮีได้นำเอาบันทึกลินบนของพวกพ่อค้าที่ให้กับข้าหลวงกลับมาด้วยนี่เป็นเหตุผลว่าคิมยูนฮีไม่สามารถที่จะบอกว่าเด็กคนนั้นเป็นคนร้ายได้เพราะระบบลินบนนี้มันบีบให้คนต้องเป็นโจร

การใช้ภาษา

ใช้ภาษาสามัญภาษาปากเป็นหลักในตอนนี้ เพราะสนทนากับชาวบ้านเยอะ และมีภาษาทางการปะปนในฉากของพระราชาราช

เพลง

เสียงดนตรีส่วนใหญ่จะใช้เปียโนและไวโอลิน เสียงประกอบเพิ่มเติมเพื่อความสมจริง

ภาพ

เป็นฉากในโกดังบ้านของพ่อค้าเป็นหลักและมีฉากตามหมู่บ้านเพื่อตามหาโจร เสื้อผ้าเป็นชุดฮันบกที่ไม่ใช่เครื่องแบบนักศึกษา และชุดฮักบกของชาวบ้านและชุดนางโลมที่สวยงาม

ตอนที่ 11

โครงเรื่อง

เพื่อช่วยคิมยูนฮี อีซอนจุนส่งมองหลักฐานสมุดบัญชีที่แสดงว่าเจ้าหน้าที่ระดับสูงรับสินบนจากพ่อค้าให้แก่พระราชาราช ในขณะที่เดียวกัน มุนแจชินก็พยายามเกลี้ยกล่อมหัวขโมยตัวจริงให้สารภาพผิดกับพระราชาราช ในที่สุดพระราชาราชก็ตัดสินใจว่าคิมยูนฮีไม่มีความผิด เมื่ออีซอนจุนเห็นคิมยูนฮีกับมุนแจชินใกล้ชิดกันมากขึ้นเรื่อย ๆ เขาก็รู้สึกไม่พอใจขึ้นมา เขารู้ตัวแล้วว่าสำหรับเขา คิมยูนฮีเป็นมากกว่าเพื่อน เขาหวาดกลัวว่าตัวเองจะตกหลุมรักผู้ชายด้วยกันเอง อีซอนจุนจึงตกลงคบหากับน้องสาวของฮาอินซู ฮา ฮโยอิน แต่ก็เกิดเหตุไม่คาดฝัน อีซอนจุนกับคิมยูนฮีติดเกาะด้วยกันหนึ่งคืน

ตัวละคร

1. คิมยุนฮี
2. มุนแจชิน
3. อีซอนจุน
4. กุยงฮา
5. ฮาอินซู
6. ฮา ฮโยอิน

ความคิด

อีซอนจุนส่งมอบสมุดบัญชีให้กับพระราชินีเพื่อช่วยคิมยุนฮีถึงแม้ว่าอาจจะส่งผลกระทบต่อพ่อของตนเองก็ตามทำให้เห็นว่าอีซอนจุนมีความซื่อตรงคิดว่าไปตามผิดถูกว่าไปตามถูก จากคำพูดของอีซอนจุน

“การกดขี่จากพ่อค้าที่ทะเลเบียนทำให้ค่าเงินลดลงถึงลงเหว คนยากจนและคนอ่อนแอพยายามใช้ชีวิตอย่างสมถะด้วยการขายสินค้าตน แต่ระบบลงทะเบียนบีบให้คนต้องทำผิดกฎหมาย ทำให้คนกลายเป็นโจร”

พระราชินีลี้ภัยระบบลงทะเบียนพ่อค้าและเปิดการค้าเสรีเพื่อเป็นการแก้ไขปัญหา

แท้จริงแล้วเรื่องที่โจรนำยาไปขายและมีป้ายชื่อของคิมยุนฮีเป็นฝีมือของหัวหน้าบัณฑิตฮาอินซูที่ต้องการจะใส่ร้ายคิมยุนฮีแต่ยาที่ให้คิมยุนฮีกับยาที่ขายไปเป็นยาคนละตัวคนที่ไม่มีความรู้จะแยกไม่ออกจึงทำให้อาจารย์จองยัคยงจับได้ จากคำพูดของอาจารย์

“แสดงว่าต้องมีคนอื่นนอกจากเด็กจากบ้านซอน มีส่วนเกี่ยวข้องด้วย”

ในตอนที่ 11 เริ่มทำให้ผู้ชมเห็นว่าอีซอนจุนเริ่มมีความรู้สึกพิเศษให้กับคิมยุนฮีจากท่าทางที่แสดงออก แต่อีซอนจุนก็กลัวว่าตนเองจะเป็นคนรักร่วมเพศจึงพยายามออกห่างจากคิมยุนฮี

การใช้ภาษา

เป็นภาษาทั่วไปกับภาษาทางการปะปนกัน

เพลง

มีดนตรีประกอบฉากในฉากที่แสดงถึงการแก้ไขปมในเรื่องได้หรือฉากที่ตัวละครโศก และมีเสียงประกอบฉากเพื่อความสมจริง

ภาพ

เป็นฉากที่อยู่ในหมู่บ้านบันซอนและฉากในซองคยุนกวาน ฉากที่วังหลวงและภายในห้องนอนเล็กน้อย เสื้อผ้าภายในตอนที่ 11 จะเป็นชุดฮันบกที่เป็นเครื่องแบบของราชสำนักและเครื่องแบบนักศึกษาของซองคยุนกวานและชุดฮันบก

ตอนที่ 12

โครงเรื่อง

เพราะแผนการเจ้าเล่ห์ของกยุงฮา อีซอนจุนและคิมยุนฮีจึงติดเกาะด้วยกันข้ามคืน ตกตึก อีซอนจุนมีอาการไข้ขึ้นทำให้คิมยุนฮีเป็นหวัดมาก เธอก่อไฟเพื่อให้เขาอบอุ่นและคอยดูแลเขาทั้งคืน อีซอนจุนตื่นขึ้นมาและพบว่าคิมยุนฮีนอนหลับอยู่ข้าง ๆ และแม้ว่าเขายังคงคิดว่าคิมยุนฮีเป็นชายหนุ่ม แต่อีซอนจุนก็รู้ว่าเขาไม่อาจทรยศหัวใจของตัวเองได้ เขาตกหลุมรักยุนฮีเข้าจริง ๆ และกิจกรรมที่ตื่นตาตื่นใจที่สุดของซองคยุนกวานก็มาถึง การแข่งขันจางซิกิได้เริ่มขึ้นแล้ว หมู่หมู่บ้านทั้งสี่ต้องแยกกันไปอยู่คนละทีม

ตัวละคร

1. คิมยุนฮี
2. อีซอนจุน
3. กยุงฮา
4. มุนแจชิน

ความคิด

จากตอนที่ 12 แสดงให้เห็นว่าแทนจริงแล้วไม่ใช่เพียงแต่อีซอนจุนที่รู้สึกดีกับคิมยุนฮี แต่คิมยุนฮีก็มีความรู้สึกดีกับอีซอนจุนด้วยเช่นเดียวกัน และการแข่งขันจางซิกิที่จัดขึ้นทำให้ ทั้ง 4 คนต้องแบ่งทีมกันไป คิมยุนฮีอยู่ทีมเดียวกันมุนแจชิน ทำให้ทั้ง 2 ใกล้ชิดกันมากขึ้น ทำให้มุนแจชินเริ่มมีความรู้สึกดีให้กับคิมยุนฮีแต่มุนแจชินรู้ว่าคิมยุนฮีเป็นผู้หญิง ในด้านของอีซอนจุนเมื่อเห็นคิมยุนฮีใกล้ชิดกับมุนแจชินจึงรู้หัวใจตัวเอง มีการเปิดในผู้หญิงเข้ามา

เยี่ยมชมของคยองกวานได้ แม่ของคิมยุนฮีได้มาเจอกับอาจารย์จองยักยง แต่ต้องการพาคิมยุนฮีกลับเพราะไม่อยากให้คิมยุนฮีลำบากแต่อาจารย์จองยักยงกลับบอกว่าไม่สามารถที่จะโน้มน้าวคิมยุนฮีได้เนื่องจากนางเลือกทางนี้แล้ว

การใช้ภาษา

เป็นภาษาสามัญทั่วไป

เพลง

ใช้เปียโนในฉากที่บ่งบอกถึงอารมณ์เศร้า และเสียงประกอบฉากอื่นๆเพื่อความสมจริง

ภาพ

เป็นฉากบนเกาะและที่ของคยองกวานเป็นหลัก การแต่งตัวเป็นชุดฮักบกทั่วไป

ตอนที่13

โครงเรื่อง

หัวหน้าบัณฑิตฮาอินซูรักสาวนางโลม โซซอน มานานแต่นางกลับหลงรักคิมยุนฮีที่แท้จริงแล้วเป็นผู้หญิง หัวหน้าบัณฑิตฮาอินซูโกรธมาก ทำให้ระหองการแข่งขันจางซิกิ หัวหน้าบัณฑิตฮาอินซูพยายามตีคิมยุนฮีด้วยไม้ตีลูก อีซอนจุนมาช่วยเธอได้ทันแต่ก็ได้รับบาดเจ็บสาหัส อีซอนจุนยังคงพยายามหักห้ามความรู้สึกตัวเองไม่ให้รักคิมยุนฮีไปมากกว่านี้ ตกตึก ทหารได้รวมตัวกันเพื่อจับกุม "นักเขียนผ้าแดง" เขาบาดเจ็บสาหัสและหนีเข้าไปในของคยองกวาน คิมยุนฮีมาพบ "นักเขียนผ้าแดง" เข้าในสวนและรู้ความจริงว่าจริง ๆ แล้วมุนแจชินคือ "นักเขียนผ้าแดง"

ตัวละคร

1. หัวหน้าบัณฑิตฮาอินซู
2. คิมยุนฮี
3. อีซอนจุน
4. มุนแจชิน
5. กุยงฮา
6. โซซอน

ความคิด

คิมยูนฮีรักอีซอนจุน แต่มนแจชินคิดว่าคิมยูนฮีรักตนเองจากคำพูดพูดของคิมยูนฮีและมนแจชิน

คิมยูนฮี “ทุกคนบอกว่าเจ้าเป็นคนเลว แต่สำหรับข้าเจ้าเป็นผู้ช่วยชีวิตของข้าเลย เจ้ามอบอะไรหลายๆ อย่างให้ข้า แต่เจ้าก็ยังไม่รู้ว่าจริงๆ แล้วข้ารู้สึกเช่นไร เจ้าไม่รู้ได้อย่างไร”

มนแจชิน “เจ้าเพิ่งเรียกข้าว่าคนเลวอย่างนั้นหรือ”

อีซอนจุนพยายามตีตัวออกห่างกับคิมยูนฮี จากคำพูดของอีซอนจุน

“ข้าไม่สน ไม่ว่าเจ้าจะหวังใยหรือรักใคร่มันก็ไม่ต่างอะไร เพราะฉะนั้นเลิกแก้ตัวน่าสมเพชแบบนั้นเสียที”

ขณะแข่งขันจางซิกิเกิดการกระทบกระทั่งกันระหว่างอีซอนจุนและมนแจชินทำให้การแข่งขันเต็มไปด้วยความอึดอัดใจหัวหน้าบัณฑิตฮาอินซูจึงใช้จังหวะนี้ในการจะทำร้ายคิมยูนฮีแต่อีซอนจุนมาช่วยไว้ได้ทันทำให้อีซอนจุนได้รับบาดเจ็บแทน จากฉากนี้ทำให้รู้ว่า อีซอนจุนยังเป็นห่วงคิมยูนฮีอยู่ถึงแม้จะพูดไม่ดีกับคิมยูนฮี

กยุงฮารู้ว่ามนแจชินเป็นนักเขียนผ้าแดง และเป็นห่วงมนแจชินจากคำพูดของกยุงฮฮา

“เจ้าคิดว่าข้าจำลายมือเพื่อนตัวเองไม่ได้หรือไง อย่าไปเลย เจ้าไม่กลัวหรือ เจ้าถูกฆ่าได้เลยนะ”

การใช้ภาษา

ภาษาที่ใช้เป็นภาษาสามัญทั่วไป เนื่องจากเป็นบทสนทนาระหว่างเพื่อนเป็นหลัก

เพลง

ในฉากที่แสดงออกถึงความเศร้าโศกของตัวละครหลักจะเป็นเสียงของไวโอลิน เป็นหลัก มีเสียงประกอบฉากอื่นๆ เพื่อความสมจริง เช่น เสียงของการต่อสู้ วิ่ง เป็นต้น

ภาพ

เป็นฉากในซองคยุนกวาน สนามที่ใช้แข่งขันจางซิกิ และในหมู่บ้าน สวมเสื้อผ้าเป็นชุดฮักบกที่ใช้ในการแข่งขันจางซิกิ และชุดฮันบกทั่วไป

ตอนที่ 14

โครงเรื่อง

คิมยูนฮีรู้ว่ามุนแจชินคือ "นักเขียนผ้าแดง" ที่ทหารกำลังตามล่าตัวอยู่ เธอพา มุนแจชิน ไปยังสถานที่ลับและรักษาบาดแผลให้เขา พวกเขาเกือบโดนจับได้แต่กยูยองฮามาช่วยพาพวกเขาไปซ่อนในห้องของกยูยองฮาได้ทัน ฮาอินซูจึงหาตัวพวกเขาไม่พบ มีคนเห็นคิมยูนฮี 'กอด' กับมุนแจชินทำให้ข่าวลือแพร่กระจายออกไปทั่วของคยุนกวานว่าพวกเขาสองคนเป็นคู่รักร่วมเพศ ฮาอินซูจัดประชุมสถานักศึกษาเพื่อหารือเรื่องนี้ บัณฑิตส่วนมากลงความเห็น ว่าคิมยูนฮีและมุนแจชินกระทำความผิด

ตัวละคร

1. คิมยูนฮี
2. อีซอนจุน
3. มุนแจชิน
4. กยูยองฮา
5. ฮาอินซู

ความคิด

ฮาอินซูถูกถอดจากการเป็นหัวหน้าบัณฑิต กยูยองฮาช่วยให้ที่ซ่อนตัวกับมุนแจชินและคิมยูนฮี กยูยองฮาขอคิมยูนฮีว่าอย่าบอกใครเรื่องที่ มุนแจชินเป็นนักเขียนผ้าแดง เนื่องจากตอนนี้เขาเป็นอาชญากรที่มีรางวัลนำจับ ด้วยความเป็นห่วงจึงยังไม่ต้องการให้ใครรู้รวมไปถึง อีซอนจุน ฮาอินซูต้องการนำเรื่องรักร่วมเพศระหว่างคิมยูนฮีและมุนแจชินเข้าไปในสภาบัณฑิตเพื่อต้องการเล่นงานทั้ง 2 คน แล้วเพื่อต้องการรู้ว่าใครกันแน่ที่เป็นนักเขียนผ้าแดง จากคำพูดของฮาอินซู

“ข้า ฮาอินซู หัวหน้าบัณฑิตและข้าหลวงคนอื่นๆ ขอเรียกตัว มุน แจชิน และคิมยูนชิกเข้าสภาบัณฑิต ในกรณีเรื่องรักร่วมเพศอันนำความเสื่อมเสียมาสู่ของคยุนกวานของเรา”

จากตอนในตอนที่ 14 จะให้ได้ว่ารักร่วมเพศเป็นเรื่องที่น่ารังเกียจและไม่ได้รับการยอมรับ จากคำพูดของเพื่อนบัณฑิต

“นี่ไม่มีอะไรดีๆ ทำแล้วหรืออย่างไร เลือกมาทำที่ของคณุกวนแทนเนี่ยนะ เจ้าตัวสกปรก น่ารังเกียจเสียจริง ออกไปจากของคณุกวนเสีย”

การใช้ภาษา

เป็นภาษาสามัญทั่วไป เนื่องจากเป็นบทสนทาระหว่างเพื่อน

เพลง

ดนตรีที่ใช้ในตอน ที่ 14 จะใช้เปียโนและไวโอลินเป็นหลัก

ภาพ

ฉากส่วนใหญ่จะอยู่ในของคณุกวน ห้องสมุดและห้องนอน ในส่วนของเครื่องแต่งกายจะเป็นชุดอັกบที่ เป็นเครื่องแบบของนักศึกษาเป็นหลัก

ตอนที่ 15

โครงเรื่อง

สภานักศึกษาสอบสวนคิมยูนฮีและมุนแจชินเกี่ยวกับข่าวลือเรื่องรักร่วมเพศ อีซอนจุนช่วยพิสูจน์ความบริสุทธิ์ให้ทั้งคู่และชี้ให้เห็นว่าฮาอินชูปยายามใช้การประชุมสภานักศึกษามาเป็นข้ออ้างเพื่อค้นหาตัว "นักเขียนผ้าแดง" ให้พ่อ บัณฑิตของคณุกวนทุกคนรู้สึกเหมือนโดนหลอกใช้ทำให้การประชุมสภานักศึกษาถูกยกเลิกไป แผนร้ายของฮาอินชูจึงไม่สำเร็จ ก่อนถึงวันหมั้นหมายระหว่างซอนจุนและฮโยอิน ซอนจุนก็ตระหนักว่าเขาไม่สามารถหลอกตัวเองไปมากกว่านี้ได้แล้ว เขาจึงยกเลิกการหมั้น ฮโยอินหัวเสียมากแต่เธอก็ไม่สามารถเปลี่ยนใจอีซอนจุนได้ อีซอนจุนไปหาคิมยูนฮีและสารภาพรักกับเธอ พร้อมกับบอกว่าเขาจะออกจากของคณุกวน

ตัวละคร

1. คิมยูนฮี
2. อีซอนจุน
3. มุนแจชิน
4. ฮโยอิน
5. ฮาอินชู

ความคิด

จะเห็นได้ว่าถึงแม้ไอซอนจุนกับคิมยุนฮีจะผิดใจกันแต่ไอซอนจุนก็ยังต้องการที่จะช่วยเหลือคิมยุนฮีจากการกล่าวหาของฮาอินซู จากคำพูดของ ไอซอนจุน

“มุนแจชินและคิมยุนชิกไม่ได้อยู่ในห้องทำพิธีแค่สองคน ข้าก็อยู่ด้วย ดังนั้นหาก มุนแจชินและคิมยุนชิกเป็นรักร่วมเพศ ข้าก็เป็นพวกรักร่วมเพศด้วย”

จากข้อความดังกล่าวจะเห็นได้ว่าไอซอนจุนช่วยทั้ง2คนถึงแม้จะต้องโกหกก็ตามและมันขัดกับนิสัยของไอซอนจุนอีกด้วย จากคำพูดของกุงยงฮา

“ข้าประหลาดใจจริงๆ เจ้าเป็นคนว้อสัตย์มาก แต่เจ้าก็เสี่ยงที่จะโดนตราหน้าว่าเป็นพวกรักร่วมเพศนะ”

ไอซอนจุนพยายามจะหนีความจริงว่าตนเองรักคิมยุนฮีจึงต้องการจะหมั้นกับฮโยอินเพื่อหนีปัญหาแต่สุดท้ายก็ไม่สามารถทำได้ ไอซอนจุนสารภาพรักกับคิมยุนฮีแม้จะรู้ว่าไม่สามารถเป็นไปได้อีก จากคำพูดของไอซอนจุน

“ข้าชอบเจ้าคิมยุนชิก แต่ก่อนข้าเคยแต่เดินตามเส้นทางของความถูกต้อง และยึดติดกับกฎเกณฑ์ แต่ข้าชอบเจ้าซึ่งเป็นผู้ชาย เพราะอย่างนั้นข้าจึงอยู่ข้างกายเจ้าไม่ได้”

และเพื่อที่คิมยุนฮีจะไม่ได้ถูกวิจารณ์จากผู้อื่นว่าเป็นรักร่วมเพศ ไอซอนจุนจึงต้องการออกไปให้ไกลจากคิมยุนฮี และจะลาออกจากซองคยุนกวาน

การใช้ภาษา

เป็นภาษาสามัญทั่วไปเป็นส่วนใหญ่ มีภาษากึ่งทางการปะปนบ้างเล็กน้อย

เพลง

ใช้เปียโนและไวโอลินเป็นเครื่องดนตรีหลักและมีเสียงประกอบฉากเพื่อความสมจริง

ภาพ

ฉากในป่าและในหมู่บ้านและที่ตลาด มีฉากภายในซองคยุนกวานเล็กน้อย ชุดที่ใส่เป็นชุดฮักบกธรรมดาทั่วไปตามฐานะของผู้สวมใส่

ตอนที่16

โครงเรื่อง

วันออกทัศนศึกษาของบัณฑิตของคณกวนได้มาถึง ทุกคนสนุกสนานที่ภูเขา คิมยูนฮียังคงเสียใจกับการลาออกของอีซอนจุน เธอออกไปเดินเล่นและพบกับอีซอนจุนโดยบังเอิญ เธอตกลงไปในแม่น้ำ อีซอนจุนกระโดดลงไปช่วยเธอด้วยความเป็นห่วง อีซอนจุนได้รู้ว่าจริง ๆ แล้วคิมยูนฮีเป็นผู้หญิงตอนที่เขาพยายามถอดเสื้อผ้าที่เปียกน้ำให้กับเธอ เขาตกใจมากกับสิ่งที่เห็นเมื่อจู่ ๆ 'ผู้ชาย' ที่เขารักมากเป็นผู้หญิง ในขณะเดียวกัน มุนแจชินก็ตามหาคิมยูนฮีที่หายตัวไป

ตัวละคร

1. คิมยูนฮี
2. อีซอนจุน
3. มุนแจชิน

ความคิด

อีซอนจุนรู้แล้วว่าคิมยูนฮีเป็นผู้หญิง คิมยูนฮีเล่าเรื่องราวของตนเองทุกอย่างให้อีซอนจุนฟังว่าทำไมถึงได้ปลอมมาเป็นผู้ชายได้ อีซอนจุนเป็นห่วงกลัวว่าหากมีคนล่วงรู้ว่าคิมยูนฮีเป็นผู้หญิงปลอมตัวมาแล้วจะถูกลงโทษจึงอยากให้อีซอนฮีออกจากของคณกวนแต่คิมยูนฮีไม่ได้ต้องการแบบนั้น เพราะถึงแม้จะต้องออกจากของคณกวนคิมยูนฮีก็ต้องแต่งตัวเป็นชาย เพื่อทำงานอยู่ดี ดังนั้น อีซอนจุนและคิมยูนฮีจึงตกลงกันกันว่าหากใครได้คะแนนสูงที่สุดในการสอบชิงสัมอีกฝ่ายจะต้องยอมทำตามอีกฝ่ายขอ หากอีซอนจุนชนะคิมยูนฮีจะต้องออกจากของคณกวน แต่หากคิมยูนฮีชนะจะต้องยอมให้คิมยูนฮีอยู่ที่ของคณกวนต่อไป อีซอนจุนได้คะแนนสอบสูงที่สุดในการสอบแต่เขาอยากให้อีซอนฮีอยู่ต่อไป

การใช้ภาษา

เป็นภาษาทางการ เป็นหลักในตอนนี้เนื่องจากการสอบเกี่ยวกับตำราเป็นหลัก

เพลง

ใช้ไอโวลินเป็นหลักในฉากที่แสดงให้เห็นถึงการคลายปมภายในตอนได้ และมีเสียงประกอบอื่นๆเพื่อความสมจริง

ภาพ

เป็นฉากในป่าและฉากในของคฤกษานเป็นหลักในตอนที 16 ในส่วนของเสื้อผ้าจะเป็นชุดฮันบกที่เป็นเครื่องแบบของนักศึกและชุดฮักบกทั่วไป

ตอนที่17

โครงเรื่อง

สี่หนุ่มรูปงามถูกเรียกตัวให้ไปพบกับพระราชอาอย่างลับ ๆ พระราชาบอกให้พวกเขาตามหากิมดิงจิสซาที่หายไปเมื่อ 10 ปีก่อน ซึ่งเป็นราชกฤษฎีกาสุดท้ายของพระราชวงศ์ก่อนที่เป็นภัยแก่เหล่าเจ้าหน้าที่ระดับสูง และการตายของพ่อคิมยุนฮีเมื่อ 10 ปีที่แล้วก็ดูจะเกี่ยวข้องกับเรื่องนี้ด้วย เพื่อตามหาความจริงเบื้องหลังการตายของพ่อ คิมยุนฮีตัดสินใจไขปริศนาที่พ่อทิ้งไว้ก่อนสิ้นใจ ระหว่างการสืบสวน อีซอนจุนและคิมยุนฮีกียอมรับความรู้สึกที่ทั้งคู่มีให้กัน เขาสัญญาว่าเขาจะอยู่เคียงข้างเธอเสมอ มุนแจชินและกยูงฮาสืบจนไกล้รู้ความจริงเข้าไปทุกที อีซอนจุนและคิมยุนฮีไต่ยืนยันมุนแจชินคุยกับกยูงฮาว่าพ่อของอีซอนจุนอาจมีส่วนเกี่ยวข้องกับเหตุฆาตกรรมครั้งนี้

ตัวละคร

1. คิมยุนฮี
2. อีซอนจุน
3. มุนแจชิน
4. กยูงฮา
5. พระราชา

ความคิด

ทั้ง 4 คนออกตามหากิมดิงจิสซา ตามคำสั่งลับของพระราชอาโดยมีอาจารย์ จองยัคยงคอยช่วย โดยพระราชอาวางแผนจะสร้างเมืองใหม่ให้ไม่มีการแบ่งชนชั้นหรือฐานะประชาชนสามารถเลือกเองได้ว่าต้องการจะทำอะไร พรรคการเมืองและประชาชนจะเป็นหนึ่งเดียวกัน แต่ต้องการกิมดิงจิสซาเพื่อดูว่าพระราชอาของคก่อนต้องการจะบอกอะไร โดยได้รับเบาะแสแรกคือพินัยกรรมที่พ่อของคิมยุนฮีทิ้งไว้ กยูงฮาสืบจนไกล้ความจริงมากขึ้นเรื่อยๆ แต่กลับโดนพ่อห้าม ส่วนมุนแจชินกลับไปหาเบาะแสที่บ้าน มุนแจชินเจอแฟ้มคดีของพี่ชายและบันทึกการตรวจการประจำวัน

ของสมุหนายกกับเสนาบดีกลาโหม แท้จริงแล้วพ่อของมุนแจซิกก็กำลังตามตรวจสอบเรื่องการตายของพี่ชายของมุนแจซิกอยู่เช่นเดียวกัน

การใช้ภาษา

เป็นภาษาทางการปะปนกับภาษาปากทั่วไป เนื่องจากมีฉากที่คุยกับพระราชาด้วย

เพลง

มีการใส่เพลงในฉากที่แสดงความรักระหว่างคิมยุนฮีและอีซอนจุน

ภาพ

ฉากภายในตอนที่ 17 จะเป็นฉากในหมู่บ้าน และบ้านของมุนแจซิกกุงฮา รวมไปถึงร้านหนังสือที่เป็นห้องลับอยู่ใต้ร้าน มีฉากในวงคยุนกวานปะปนเล็กน้อย เสื้อผ้าเป็นชุดฮันบกทั่วไป

ตอนที่ 18

โครงเรื่อง

หลังจากได้รู้ว่าสมุหนายกอี พ่อของอีซอนจุนอาจมีส่วนรู้เห็นกับการตายของพ่อคิมยุนฮี อีซอนจุนและคิมยุนฮีจึงตกอยู่ในสภาวะต้องเลือกว่าพวกเราควรรักกันต่อไปหรือไม่ สีหนุ่มรูปงามตามรอยเงื่อนงำจนสาวไปถึงยุน พยานคนสุดท้ายที่รู้เรื่องการฆาตกรรม เขาเกือบถูกฆ่าตายแต่มุนแจซิกไปช่วยชีวิตเขาไว้ได้ทัน พวกเขารู้ความจริงในที่สุดว่าเสนาบดีฮาเป็นผู้สังฆ่าพ่อของคิมยุนฮีและพี่ชายของมุนแจซิกเมื่อ 10 ปีก่อน คำใบ้จากปริศนาที่พ่อของคิมยุนฮีทิ้งเอาไว้ทำให้เธอคิดว่ากิมดิงจิชาน่าจะถูกซ่อนไว้ที่วัดเก่าแก่ ฮาอินซูที่คอยแอบสืบความเคลื่อนไหวของพวกเขายู่ตลอดจึงนำทหารไปจับกุมตัวคิมยุนฮี พวกเขาจึงตามไปช่วยเธอ มุนแจซิกแต่งตัวเป็น "ผู้เขียนผ้าแดง" ล่อให้ทหารไปอีกทาง

ตัวละคร

1. คิมยุนฮี
2. อีซอนจุน
3. มุนแจซิก
4. กุงฮา

ความคิด

ในตอนนี ทั้ง 4 คนเกิดความสับสนเนื่องจากในตอนแรกคิดว่าสมุหนายกเป็นเป็นผู้อยู่เบื้องหลังในการสั่งให้ฆ่าพ่อของคิมยูนฮีและพี่ชายของมุนแจชินอีซอนจุนกลับไปถามแต่พ่อปฏิเสธแต่อีซอนจุนก็ยังไม่เชื่อทั้ง 4 คนต้องสืบสวนตามหาความจริงต่อไป จนในที่สุดก็รู้ความจริงว่าแทนจริงแล้วเสนาบดีกลาโหมเป็นผู้สั่งฆ่าทั้ง 2 ส่วนคิมยูนฮีก็ได้เบาะแสว่ากิมดิงซาจีอาจจะอยู่ที่จงมโยเป็นที่เก็บป้ายบรรพบุรุษ

ภาษาที่ใช้

เป็นภาษาสามัญภาษาปากทั่วไป

เพลง

ใช้เสียงของไวโอลินและเปียโนเป็นหลักและมีเสียงประกอบอื่นๆเพื่อความสมจริง

ภาพ

ส่วนนี้จะปรากฏในตอนกลางคืนในตอนที 18 เนื่องจากเป็นภารกิจลับที่ต้องออกสืบสวนความจริงฉากที่ตามถนนหมู่บ้านต่างๆ และที่บ้านของอีซอนจุน

ตอนที่19

โครงเรื่อง

ฮาอินซุนนำทหารบุกเข้าไปในช่องคยุนกวานเพื่อจับตัว "ผู้เขียนผ้าแดง" โดยไม่ได้รับอนุญาต มุนแจชินได้รับบาดเจ็บอย่างหนัก อีซอนจุนจึงตัดสินใจยอมรับผิดแทนว่าเขาคือ "ผู้เขียนผ้าแดง" เขาถูกจับตัวไปขังที่คุก กุยองฮาพยายามช่วยอีซอนจุนแต่ก็ไม่สำเร็จ ฮาอินซุนเปิดเผยกับบัณฑิตของคยุนกวานว่าจริง ๆ แล้วกุยองฮาไม่ได้เป็นชนชั้นสูงแต่เป็นลูกพ่อค้า ทำให้บัณฑิตคนอื่น ๆ ดูถูกเขาและไม่สามารถต่อกรกับฮาอินซุนได้ มุนแจชินกลับไปที่บ้านเพื่อขอร้องให้พ่อของเขาช่วยชีวิตอีซอนจุน แต่พ่อของมุนแจชินไม่ยอมทำตามและขังเขาไว้ในห้องใต้ดิน ตอนนี้มีเพียงคิมยูนฮีเท่านั้นที่จะช่วยชีวิตอีซอนจุนได้

ตัวละคร

1. คิมยูนฮี
2. อีซอนจุน

3. กุยงฮา

4. มุนแจชิน

ความคิด

อีซอนจุนรู้แล้วว่ามุนแจชินเป็นนักเขียนผ้าแดง หัวหน้าบัณฑิตฮาอินชูใช้ข้ออ้างเพื่อให้ทหารเข้ามาตรวจค้นในชองคยุนกวาน ในการตามหาผู้เขียนผ้าแดงและกิมดิงจีซาไปพร้อมๆกัน อีซอนจุนช่วยมุนแจชินเนื่องจากมุนแจชินได้รับบาดเจ็บจึงไม่สามารถจะให้มุนแจชินถูกจับไปได้ จากคำพูดของอีซอนจุน

“แต่ที่สำคัญกว่านั้นคือข้าไม่สามารถให้พวกเขาจับตัวแจชิน โดยเฉพาะตอนที่เขามีสภาพแบบนี้ได้”

ตอนนี้ทุกคนรู้แล้วว่าสมุหนายกพ่อของอีซอนจุนไม่ได้เป็นผู้อยู่เบื้องหลังเรื่องทั้งหมด แต่เป็นเสนาบดีกลาโหมที่เป็นผู้ออกคำสั่ง มุนแจชินต้องการที่จะขอร้องให้พ่อของเขาช่วยเหลืออีซอนจุน จากคำพูดของมุนแจชิน

“ข้าต้องบอกให้ท่านพ่อข้ารู้ว่าสมุหนายกไม่ใช่คน ที่พรากรพี่ชายไปจากพวกเรา พ่อจะช่วยเขาหรือไม่”

ในตอนนี้แสดงให้เห็นว่าการไม่ใช่ชนชั้นสูงก็ยังไม่เป็นที่ยอมรับมากพอที่จะสามารถขึ้นมาเป็นผู้นำได้ จากคำพูดของฮาอินชูและเพื่อนร่วมชั้นบัณฑิต

ฮาอินชู“ กุยงฮาผู้ที่แนะนำตัวเองว่าเป็นชนชั้นสูงร่ำรวย แท้จริงแล้วเป็นเพียงลูกชายของพ่อค้าชนชั้นกลาง”

ฮาอินชู“ เจ้าไม่มีสิทธิ์สั่งให้ข้าลาออก เจ้าอาจจะเข้าของคยุนกวานได้ในฐานะลูกชายของพ่อค้า แต่เจ้าไม่มีสิทธิ์มาอยู่ตรงนี้ โดยเฉพาะในฐานะข้าหลวงของสภาบัณฑิต”

เพื่อนร่วมชั้น”เขาไม่ได้เป็นชนชั้นสูงด้วยซ้ำ เป็นคนชั้นกลาง ที่ดีแต่พูดจริงๆ”

คิมยุนฮีเป็นผู้นำประท้วงในการกระทำของหัวหน้าบัณฑิตฮาอินชู ที่ให้ทหารเข้ามาและจับตัวอีซอนจุนไป จากคำพูดของคิมยุนฮี

“เราจะเข้าเฝ้าฝ่าบาท เพื่อทำให้อีซอนจุนได้รับการปล่อยตัวและทำให้เสนาบดีกลาโหมออกมาขอโทษ ข้าจะเป็นคนนำประท้วงเอง”

บัณฑิตของคยุนกวานทุกคนช่วยกันขอร้องให้พระราชาช่วยให้ปล่อยอีซอนจุน

การใช้ภาษา

เป็นการใช้ภาษาที่เป็นภาษาสามัญทั่วไปปะปนกับภาษาทางการ

เพลง

ในตอนที่ 19 มีการใช้เพลงมาประกอบในฉากที่คิมยูนฮีและอีซอนจุนเข้ามาเจอกันในคุก และฉากที่แสดงอารมณ์เศร้าตื่นเต้นและดีใจจะใช้เสียงของเปียโนและไวโอลินเป็นหลัก

ภาพ

ฉากส่วนใหญ่ในตอนที่ 19 จะอยู่ในซองคยุนกวาน มีในคุกที่พระราชวังและที่บ้านของมุนแจชินเล็กน้อย การแต่งตัวเป็นชุดฮันบกทั่วไปและเครื่องแบบของนักศึกษา

ตอนที่20

โครงเรื่อง

ในที่สุด คิมยูนฮีก็พบกิมดงจึซาที่ถูกฝังอยู่ตรงทางเข้าซองคยุนกวาน ฮาอินซูรู้จากฮโยอินว่าคิมยูนฮีเป็นผู้หญิง อีซอนจุนได้รับการปล่อยตัวด้วยการรวมพลังของบัณฑิตซองคยุนกวาน สี่หนุ่มรูปงามได้กลับมารวมตัวกันอีกครั้งและฉลองให้กับความสำเร็จ อีซอนจุนสัญญาว่าจะไปพบครอบครัวของเธอที่บ้านคิมยูนฮี ในขณะเดียวกัน พระราชาทรงรู้เรื่องแล้วว่าคิมยูนฮีเป็นผู้หญิง พระองค์ทรงกริ้วมากและรับสั่งให้ทหารไปจับตัวเธอมาเพื่อยืนยัน ความเป็นหญิงของเธอจะกร่อนทำลายความน่าเชื่อถือของกิมดงจึซาและขัดต่อวาระทางการเมืองของพระราชา แต่ทว่า พระราชาตัดสินใจปกป้องคิมยูนฮีและเผาทำลายกิมดงจึซาเสนาบดีฮาถูกจับกุมในข้อหาฆาตกรรมเมื่อ 10 ปีก่อนสุดท้าย คิมยูนฮีและอีซอนจุนก็ได้อยู่ด้วยกัน

ตัวละคร

1. คิมยูนฮี
2. อีซอนจุน
3. พระราชา

ความคิด

คิมยูนฮีหาก็มดิ่งจีซาพบแล้ว และอีซอนจุนถูกปล่อยตัวจากคุกจากการช่วยเหลือของบัณฑิตของคยุนกวาน พระราชาทรงทราบเรื่องที่คิมยูนฮีเป็นผู้หญิงและโกธรมาก แต่อาจารย์จองย็คยงและอีซอนจุนก็ทำให้พระราชาทรงคิดได้จึงเลิกเผาภิรมดิ่งจีซาและช่วยเหลือคิมยูนฮี อีซอนจุนเปิดเผยความในใจกับพ่อทำให้พ่อยอมรับ เสนาบดี กลาโหมโดนจับไปลงโทษ

การใช้ภาษา

การใช้ภาษาในตอนที 20 จะเป็นภาษาทางการปะปนกับภาษาสามัญทั่วไป

เพลง

เสียงดนตรีทีในส่วนใหญ่เป็นเสียงเปียโนและเสียงไวโอลิน

ภาพ

ฉากส่วนใหญ่อยู่ในพระราชวังและของคยุนกวาน ส่วนชุดที่สวมใส่ในตอนที 20 ก็เป็นชุดฮักบกทั่วไปตามฐานะของผู้สวมใส่

บทที่ 5

สรุปผลวิจัย

จากการวิเคราะห์องค์ประกอบของละครผ่านหลักการของอริสโตเติล ทัศนศึกษาละครชุดเรื่อง บัณฑิตหน้าใส หัวใจว้าวุ่น (Sungkyunkwan Scandal)(2553) ผู้จัดทำได้วิจัยได้เข้าใจในเนื้อหาของละครชุดเรื่อง บัณฑิตหน้าใส หัวใจว้าวุ่น (Sungkyunkwan Scandal)(2553) จึงนำข้อมูลที่ผู้จัดทำวิเคราะห์ได้ในแต่ละตอนมารวบรวมสรุปทั้งหมดอีกครั้งในบทนี้ ผ่านหลักการเดิมของอริสโตเติลและอธิบายเพิ่มเติมเกี่ยวกับโครงสร้างและองค์ประกอบสำคัญของโครงสร้าง

1. โครงเรื่อง (Plot)

ละครชุดเรื่อง บัณฑิตหน้าใส หัวใจว้าวุ่น (Sungkyunkwan Scandal)(2553) เป็นละครชุดที่เล่าถึงเรื่องราวของหญิงสาวชื่อว่า คิมยูนฮี ที่มีชีวิตที่ลำบากแต่ต้องปลอมเป็นผู้ชายเพื่อนทำงานหาเงินมาเลี้ยงดูแม่และน้องชายที่กำลังป่วย

เริ่มต้นจากคิมยูนฮีปลอมเป็นผู้ชายทำงานคัดลอกหนังสือที่ร้านหนังสือด้วยความเก่งของคิมยูนฮี ทำให้เจ้าของร้านหนังสือเสนองานการเข้าสอบแทนให้กับคิมยูนฮีด้วยความลำบากและต้องการเงินทำให้คิมยูนฮีต้องจำใจยอมรับงาน และได้มาเจอกับบ็อบซอนจุน ที่ทำให้เธอต้องมาสอบเข้าเรียนมหาวิทยาลัยของคยุนกวานในที่สุด

การเข้ามาเรียนที่ของคยุนกวานของคิมยูนฮีเต็มไปด้วยความยากลำบากนอกจากต้องคอยระวังตัวไม่ให้ใครล่วงรู้ว่าเธอเป็นผู้หญิงแล้ว ยังต้องเอาตัวรอดจากการโดนกลั่นแกล้งจากหัวหน้าบัณฑิตฮาอินซูอีกด้วย

สุดท้ายการที่คิมยูนฮีเข้ามาเรียนที่ของคยุนกวานทำให้รู้ว่าพ่อของเธอโดนฆาตกรรม เธอได้ตามสืบความจริงเรื่องของพ่อ และยังได้ตามหากิมดิงจึซาจากเบาะแสที่พ่อของเธอเป็นคนทิ้งเอาไว้ให้ ได้สำเร็จ

1.1 การกระทำในละคร (Dramatic action)

เป็นลักษณะสำคัญของละครจะเสนอเรื่องราวออกมาใน รูปแบบของการกระทำ ใคร ต้องการอะไร ทำอะไรกับความต้องการนั้น ๆ และสุดท้ายแล้วผลจากการกระทำนั้นเป็นอย่างไร

ใคร	คิมยูนฮี
ต้องการอะไร	ต้องการเงินไปดูแลแม่และน้องชาย
ทำอะไรกับความต้องการนั้น	ปลอมเป็นผู้ชายเพื่อนไปทำงานและเข้าสอบแทน

1.8 จุดสูงสุด (Climax)

คือช่วงขณะที่มีความตึงเครียดขึ้นไปยังจุดสูงสุดในละคร คือช่วงเวลาที่คิมยูนฮีและอีซอนจุนคิดว่า พ่อของอีซอนจุนเป็นผู้อยู่เบื้องหลังของแผนการทั้งหมดที่ฆ่าพ่อของคิมยูนฮีและพี่ชายของมุนแจชิน

1.9 จุดวิกฤติ (crisis)

จุดวิกฤติเนื่องจากความเข้าใจผิดทำให้อีซอนจุนรู้สึกผิดต่อคิมยูนฮีเป็นอย่างมากและทำให้คิมยูนฮีสับสนและไม่รู้ว่าความรู้สึกดีที่ทั้งคู่มีให้กันยังสามารถเดินหน้าต่อไปได้อย่างไร หลังจากที่คิดว่าพ่อของอีซอนจุนเป็นคนสังฆ่าพ่อของคิมยูนฮี

1.10 การคลี่คลาย (Denouement)

คือตอนลงเอยของละครต่อจากความตึงเครียดสูงสุดแล้ว คิมยูนฮีตัดสินใจในการหาความจริงต่อและช่วยอีซอนจุนจากการติดคุก และตามหากิ่งติงซาจีได้สำเร็จ และได้รู้ว่าแท้จริงแล้วพ่อของอีซอนจุนไม่ได้อยู่เบื้องหลังการสังฆ่าพ่อของคิมยูนฮีและพี่ชายของมุนแจชิน แต่เป็นเสนาบดีกิลาโหม

1.11 เอกภาพ (Unity)

สุดท้ายแล้วทุกคนก็ได้รู้ว่าคิมยูนฮีเป็นผู้หญิงและคิมยูนฮีก็ได้การยอมรับจากทุกคนรวมถึงพระราชินี และได้อยู่ร่วมกันกับอีซอนจุน

2. ตัวละคร (Character)

หลักแสดงหลัก

คิม ซอนจุน รูปลักษณ์ภายนอก เป็นผู้ชายตัวสูงขาวรูปร่างหน้าตาดี นิสัยเป็นคนซื่อตรง พุดน้อย ฉลาด สถานะทางสังคม เป็นลูกชายของสมุหนายก เป็นชนชั้นสูง

คิมยูนฮี รูปลักษณ์ภายนอก เป็นผู้หญิงรูปร่างหน้าตาดี ตัวเล็ก นิสัยฉลาดทันคน สถานะทางสังคม เป็นลูกคนโตที่มีน้องชายที่ป่วยต้องดูแลทั้งแม่และน้อง ฐานะยากจน

มุน แจชิน รูปลักษณ์ภายนอก เป็นผู้ชายตัวสูงรูปร่างหน้าตาดี ผิวคล้ำ สถานะทางสังคม เป็นลูกชายของเสนาบดีฝั่งโจร เป็นชนชั้นสูง

กู ยงฮา รูปลักษณ์ภายนอก เป็นผู้ชายรูปร่างหน้าตาดีขาว สถานะทางสังคม เป็นลูกชายของลูกพ่อค้าเป็น ชนชั้นกลางภาคในเรื่อง

3. ความคิด (Thought)

สาระสำคัญของละครชุดที่เป็นบทสรุปที่ได้จากการชม การแบ่งแยกความเป็นชนชั้นฝังอยู่ในรากลึกของคน ไม่สามารถที่จะเปลี่ยนแปลงได้ ความเหลื่อมล้ำทางสังคมจึงไม่เคยมีวันหายไป แต่เราสามารถปรับตัวเองเพื่อให้ ออกมาจากความเหลื่อมล้ำ และสังคมชายเป็นใหญ่ก็มักจะแฝงอยู่ในทุกที่ของสังคม

4) ภาษา (Diction)

ภาษาเป็นสื่อที่แสดงให้เห็นโครงเรื่อง ตัวละครและความคิด การใช้ภาษาของบทมีลักษณะ กระชับกระจ่างชัดและ น่าสนใจ เข้าใจง่ายในการสื่อสาร ถึงแม้จะเป็นเรื่องราวที่เกี่ยวกับชนชั้นสูงราชวงศ์และชาวบ้านทั่วไป

5) เสียง (Sound)

เสียงในละครหมายถึงสิ่งที่คนดูได้ยินทั้งหมดในระหว่างการดูละคร โดยเสียงในละคร อาจแบ่งได้เป็น 3 ประเภท

5.1 เสียงที่นักแสดงพูด จะสื่อถึงอารมณ์ขณะที่พูดว่ากำลังรู้สึกอะไรอยู่

5.2 เพลงและดนตรี ภายในเรื่องมีทั้งเพลงที่ไม่มีเนื้อร้อง และที่มีเนื้อร้อง

5.3 เสียงประกอบเรื่อง เช่น เสียงฝนตกฟ้าร้อง เสียงนกร้อง เสียงนาฬิกาตี เสียงเปิดปิดประตู ฯลฯ

6. ภาพ (Picture)

ภาพในละครหมายถึงสิ่งที่คนดูมองเห็นทั้งหมดในระหว่างการดูละคร ในละครชุดในผู้ชมเห็นภาพรวมว่าเป็นยุค ประวัติศาสตร์ของประเทศเกาหลีใต้ในสมัยโชซอน รวมไปถึงฉากบรรยากาศ เสื้อผ้าก็เช่นเดียวกัน

บรรณานุกรม

กาญจนา แก้วเทพ (2553). แนวพินิจใหม่ในสื่อสารศึกษา. กรุงเทพฯ: ภาพพิมพ์

นพมาศแววหงส์.(2553). ปรัชญาศิลปะการละคร.กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

จุฑาพรรธ (จามจรี) ผดุงชีวิต. (2551). วัฒนธรรม การสื่อสาร และอัตลักษณ์. กรุงเทพฯ: จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

มัทนี รัตติน. (2555). ศิลปะการแสดงละคร. กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์

วิม อธิติกุล. (2531). ละครโทรทัศน์. พระนคร: สำนักพิมพ์มงคลการพิมพ์

สดใส พันธุมโกมล. (2524). ศิลปะการละครเบื้องต้น กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์คุรุสภา ลาดพร้าว

Tudor Daniel (2560). มหัตศวรรษย์เกาหลี : จากเก้าถ่านสู่มหาอำนาจทางเศรษฐกิจและวัฒนธรรม,

แปลโดย จูติพงษ์ เหลืองอรุณเลิศ. กรุงเทพฯ: โอเพ่นเวิลด์ส